

นิตยสารมิถุนา: การสร้างบรรทัดฐานของเกย์ไทยชนชั้นกลาง

ดร. นฤพนธ์ ดั่งวิเศษ

ศูนย์มานุษยวิทยาสิรินธร

บทคัดย่อ

บทความนี้ต้องการโต้เถียงว่าวัฒนธรรมเกย์ไทยกระแสหลักถูกสร้างขึ้นมาจากสื่อ ซึ่งมีนิตยสารมิถุนาสบคบบกับสถานประกอบการภายใต้การขายสินค้าและบริการทางเพศ จนกระทั่งเกิดเป็นวัฒนธรรมแห่งกามารมณ์ที่มีเกย์ชนชั้นกลางที่มีการศึกษาและมีฐานะทางเศรษฐกิจที่อาศัยในเมืองเข้ามา มีบทบาทสำคัญในการสร้างอัตลักษณ์ ค่านิยม และพฤติกรรมการใช้ชีวิต สิ่งเหล่านี้มิใช่การรื้อทำลายกฎระเบียบและบรรทัดฐานทางสังคม หากแต่เป็นการสืบทอดและผลิตซ้ำวิถีคิดและบรรทัดฐานแบบรักต่างเพศที่มีการจัดระเบียบสิ่งต่างๆ จากฐานคิดแบบคู่ตรงข้ามชายหญิง ถึงแม้ว่านิตยสารมิถุนาจะเปิดพื้นที่ให้เกิดการสร้างเกย์และมีได้ทำให้เกย์ตกเป็นทาสของวัฒนธรรมบริโภค แต่ก็ได้ทำให้เกิดบรรทัดฐานแบบเกย์ชนชั้นกลาง ซึ่งมีเสียงดังที่สุดจนกลบเสียงของเกย์กลุ่มอื่นๆ บทความนี้ต้องการตอบใจทนายว่าวัฒนธรรมเกย์กระแสหลักของไทยได้นำบรรทัดฐานรักต่างเพศมาปรับใช้ร่วมกับการสร้างแบบแผนชีวิตเกย์ที่อาศัยสินค้าและบริการทางกามารมณ์เป็นเครื่องมือในการแสดงอัตลักษณ์ และทำให้วัฒนธรรมเกย์ดำรงอยู่ได้อย่างดีภายใต้ระบบทุนนิยมเสรีและการบริโภค

เกริ่นนำ

ในการศึกษาสังคมวัฒนธรรมเกย์ไทยเท่าที่ผ่านมา นักวิชาการส่วนใหญ่มักจะมองเห็น “เกย์” ในแบบที่มีอัตลักษณ์ร่วมและมีความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน ซึ่งการมองวัฒนธรรมเกย์ในแนวทางนี้ทำให้ไม่เข้าใจความซับซ้อนและความไม่ลงรอยกันที่เกิดขึ้นในชุมชนเกย์ และส่งผลให้การอธิบายอัตลักษณ์เกย์เป็นเรื่องเชิงจิตวิทยา หรือทางเล็กล้วนบุคคล มากกว่าจะเป็นเรื่องเชิงสังคมและวัฒนธรรม ปีเตอร์ เอ. แจ็คสัน (1995) เคยชี้ให้เห็นว่าสังคมเกย์ไทยเริ่มก่อตัวจากชนชั้นกลางที่มีความรู้ มีการศึกษา มีฐานะทางเศรษฐกิจ รั้วข้าวสารและติดต่อกับชาวตะวันตก และการศึกษาของเอกศาสตร์ สรรพช่าง (2546) เป็นตัวอย่างหนึ่งที่ทำให้เห็นว่าภายในชุมชนเกย์ ยังมี “เกย์อ้วน” ที่สร้างวัฒนธรรมของตัวเองต่างไปจากกลุ่มเกย์ส่วนใหญ่ที่มีรูปร่างดี การศึกษาเหล่านี้ได้ชี้ช่องทางให้เห็นว่าชุมชนเกย์ไทยมิได้มีเอกภาพ แต่เท่าที่ผ่านมามีสิ่งที่ทำให้เกย์ไทยดูเหมือนจะมีความกลมเกลียวกันคือ ภาพลักษณ์และวิถีคิดของเกย์ชนชั้นกลางในเมืองซึ่งบดบังการดำเนินชีวิตของเกย์แบบอื่นๆ ที่ต่างออกไป

ในบทความนี้ต้องการชี้ให้เห็นว่าการก่อตัวของเกย์ชนชั้นกลางในเมือง ได้หล่อหลอมให้เกิดวัฒนธรรม “เกย์กระแสหลัก” และบรรทัดฐานเกย์ ที่อาศัยวัฒนธรรมป๊อป (นิตยสารเกย์) และการบริโภคสินค้าและบริการเป็นเครื่องมือในการสร้างชุมชนและการรวมตัวทางสังคม เป็นเรื่องที่ยังไม่มีการตั้งคำถามว่า อะไรคือลักษณะของวัฒนธรรมเกย์ชนชั้นกลางในเมือง และวัฒนธรรมของเกย์กลุ่มนี้ค่อยๆเติบโตและมีอิทธิพลเหนือเกย์กลุ่มอื่นๆได้อย่างไร บทความนี้พยายามจะตอบคำถามเหล่านี้เพื่อทำความเข้าใจว่าวัฒนธรรมเกย์ชนชั้นกลางในกรุงเทพฯกลายเป็นตัวแบบให้กับเกย์กลุ่มอื่นๆ และบังคับวัฒนธรรมของเกย์กลุ่มอื่นๆได้อย่างไร และการเติบโตของวัฒนธรรมเกย์ชนชั้นกลางนี้เป็นผลมาจากอะไร

หากย้อนกลับไปดูการก่อตัวของชุมชนเกย์ในกรุงเทพฯ จะพบว่าในช่วงทศวรรษ 2510-2520 สังคมเกย์ไทยปรากฏขึ้นในบาร์และสถานเริงรมย์ ซึ่งผู้ที่เข้าไปใช้บริการจะต้องมีรายได้ดีพอสมควร จนกระทั่งปลายทศวรรษ 2520 นิตยสารมิถุนาก็ได้สะท้อนภาพวัฒนธรรมเกย์ชนชั้นกลางในกรุงเทพฯอย่างเป็นทางการเป็นรูปธรรม ในช่วงเวลานี้ นิตยสารมิถุนานำในฐานะเป็นวัฒนธรรมป๊อปของเกย์ที่อ่านออกเขียนได้ มีความรู้ และมีฐานะทางเศรษฐกิจ ทำหน้าที่เป็นจุดศูนย์กลางของการติดต่อสื่อสารระหว่างเกย์แต่ละคน เชื่อมโยงเกย์เข้าหาสินค้าและบริการที่ใช้ นิตยสารเป็นช่องทางในการโฆษณา ในขณะที่เดียวกันนิตยสารมิถุนา ก็ผลิตสินค้าของตัวเองโดยใช้เรื่องราวเกี่ยวกับเพศและกามารมณ์เป็นเครื่องดึงดูดให้เกย์มาซื้อสินค้านั้น ความสัมพันธ์ระหว่างนิตยสารมิถุนากับผู้อ่านที่เป็นเกย์ในเมืองจึงวางอยู่บนวัฒนธรรมบริโภค อาจกล่าวได้ว่าการเติบโตและการสร้างสังคมเกย์ในเมืองได้อาศัยวัฒนธรรมบริโภคเพื่อที่จะสร้างอัตลักษณ์และวัฒนธรรมของเกย์ และในเวลาเดียวกันอัตลักษณ์และวัฒนธรรมนี้ก็สถาปนาตัวเองจนกลายเป็นวัฒนธรรมเกย์กระแสหลักในสังคมไทย

ดังนั้น การศึกษานิตยสารมิถุนา จึงเท่ากับเป็นการศึกษาการเกิดขึ้นของวัฒนธรรม “เกย์กระแสหลัก” และ “บรรทัดฐานเกย์” ซึ่งมีเกย์ชนชั้นกลางในเมืองเป็นผู้เล่นคนสำคัญ บทความเรื่องนี้จะใช้กระบวนทัศน์แบบควีรี่ที่ต้องการหรือสร้างความคิดและบรรทัดฐานแบบรักต่างเพศ (Heteronormativity) ที่ถูกซ่อนอยู่ในการดำเนินชีวิตของเกย์ซึ่งนำไปสู่บรรทัดฐานของรักเพศเดียวกัน (Homosexuality) จุดประสงค์ของบทความนี้คือความพยายามที่จะตรวจสอบความคิดแบบรักต่างเพศที่แอบแฝงอยู่ในนิตยสารมิถุนา เพื่อที่จะเข้าใจแบบแผนและการดำเนินชีวิตของเกย์ชนชั้นกลางในกรุงเทพฯในช่วงปี 2527-2540 ช่วงเวลาดังกล่าวนี้นับเป็นช่วงบ่มเพาะวัฒนธรรมบริโภคของชาวเกย์ที่ขับเคลื่อนด้วยภาพโป๊เปลือย บาร์ ผับ ชาวน้ำและไนท์คลับ ก่อนที่จะถึงยุคของอินเทอร์เน็ตในช่วงเวลาต่อมา การศึกษาวัฒนธรรมเกย์ในกรุงเทพฯ ในช่วงนี้จึงมีความสำคัญเพราะนิตยสารมิถุนานำในฐานะที่เป็นวัฒนธรรมป๊อปได้วางรากฐานชีวิตของเกย์ในเมืองที่ต้องใช้เรื่องเพศและกามารมณ์เพื่อแสดงอัตลักษณ์ และการรวมกลุ่มทางสังคม

นิตยสารมิถุนามีชีพึ่งสี่อได้ดินหรือสี่อลามกอณาจารย์ตั้งที่สังคมกล่าวหา หากแต่เป็นผลผลิตทางความคิดที่สะท้อนชีวิตของเกย์ไทยชนชั้นกลางได้อย่างมีพลัง

การเกิดและดับของนิตยสารมิถุนา

เดือนธันวาคม ปี 2526 นิตยสารมิถุนาเล่มแรกผลิตสู่ท้องตลาด โดยมีกลุ่มเป้าหมายเป็นคนทุกเพศ เนื้อหาของหนังสือมิถุนาจะเกี่ยวข้องกับชีวิตทางเพศของคนหนุ่มสาว เช่น เรื่องสั้น บทสัมภาษณ์ ภาพถ่าย นางแบบและนายแบบ ซึ่งถ่ายในแนวอีโรติก และมีการนำเรื่องชีวิตของคนรักเพศเดียวกันมานำเสนอในฐานะเป็นประสบการณ์ทางเพศที่สังคมยังไม่ยอมรับ หรือยังถูกมองในแง่ลบ เรื่องราวเกี่ยวกับคนรักเพศเดียวกันจึงเป็นเสมือนสิ่งที่ต้องปกปิด และพูดในที่สาธารณะไม่ได้ แต่เป็นเรื่องที่ทุกคนอยากรู้และต้องการที่จะเห็นประสบการณ์ทางเพศของคนกลุ่มนี้

นิตยสารมิถุนา จึงเห็นช่องทางที่จำผลิตนิตยสารเพื่อคนรักเพศเดียวกันโดยตรง จึงเริ่มจัดทำนิตยสารมิถุนาจูเนียร์ ขึ้นในเดือนมีนาคม ปี 2527 ภายใต้สำนักพิมพ์ชมพูนุช บริหารงานโดยอนันต์ ทองทิว และมีเศรษฐศักดิ์ ศรีทองท้วม เป็นบรรณาธิการคนแรก และจำหน่ายในราคา 30 บาท (ค่าสมาชิกรายปี 12 เล่ม ปีละ 330บาท) มิถุนาจูเนียร์ประกาศตัวว่าเป็นหนังสือสำหรับเพศชายอย่างเป็นทางการในฉบับที่ 7 เนื่องจากมีการสำรวจผู้อ่านและพบว่าผู้อ่าน 99 เปอร์เซ็นต์เป็นผู้ชาย บรรณาธิการจึงตัดคอลัมน์ที่พูดถึงเพศหญิงออกไป (คอลัมน์ผู้หญิง 24 น.) ต่อมาในปี 2528 มิถุนาจูเนียร์เปลี่ยนบรรณาธิการเป็นนุกูล เบญจมาศ จนถึงเดือนธันวาคม 2528 อนันต์ ทองทิวก็ลาออกจากตำแหน่งบรรณาธิการบริหาร เพราะประสบปัญหาทางการเงินและปัญหาทางกฎหมาย(การผลิตภาพโป๊เปลือย) รวมทั้งมีพนักงานบางคนทุจริตในการหาประโยชน์จากผู้อ่านและสมาชิกที่สั่งสินค้ากับมิถุนา ในเดือนมีนาคม ปี 2529 ทีมงานใหม่ก็เข้ามาบริหารนิตยสารต่อ บรรณาธิการอำนวยการคนใหม่ คือปรัชญ์ สาธนา ส่วนบรรณาธิการบริหารคือศักรินทร์ ศิริรักษ์ และเจ้าของคือเศรษฐศักดิ์ จักรวาลมงคล ซึ่งบริหารสำนักพิมพ์สุรสาส์น ซึ่งถือเป็นมิถุนายุคที่สองต่อจากยุคของอนันต์ ทองทิว

ต่อมาปลายปี 2529 มีการเปลี่ยนบรรณาธิการบริหารเป็น เล็ก มาลี และเจ้าของคนใหม่คือสิทธิชัย ชวะโนมัย ซึ่งเป็นผู้บริหาร Him Studio ในช่วงนี้นิตยสารกลับไปใช้ชื่อมิถุนา ตัดคำว่าจูเนียร์ออกไป ขยายขนาดรูปเล่มให้ใหญ่ขึ้นและเพิ่มภาพสีมากขึ้น โดยเฉพาะภาพนายแบบนั้นดูจะมีมากขึ้น โดยจำหน่ายในราคาเล่มละ 35 บาท นอกจากนั้นในช่วงนี้ ดร.เสรี วงษ์มณฑา ได้เข้ามาเขียนคอลัมน์ “ไฟสว่างส่องทางเกย์” เพื่อตอบปัญหาชีวิตให้กับเกย์ที่เป็นผู้อ่าน ในช่วงที่มีมิถุนาอยู่ได้การดำเนินงานของเล็ก มาลี เนื้อหาของมิถุนามีเรื่องราวเชิงบันเทิงที่คนทั่วไปอ่านได้ ไม่ว่าจะเป็นคอลัมน์เกี่ยวกับหนัง เพลง ดนตรี หนังสือ ดวงชะตา

สุขภาพ ท่องเที่ยว อาหาร แฟชั่น วรรณกรรม ฯลฯ เนื้อหาในทำนองนี้ทำให้ความเป็นเกย์ของมิถุนาเจือจางลงไปบ้าง รวมทั้งกิจกรรมที่ทำให้กับเกย์ก็หดหายไปจากเดิม หลังจากนั้นมิถุนาฉบับที่ 43 เดือนกันยายน ปี 2530 ได้ปรับปรุงเล่มให้เป็นขนาดเล็กเท่ามิถุนาจูเนียร์อีกครั้ง เนื่องจากเปลี่ยนทีมงานใหม่เป็นครั้งที่สี่ โดยมีบรรณาธิการบริหารคือ ซูชีฟ สถิตย์ชัย คอลัมน์เดิมนั้นก็ถูกแทนที่ด้วยคอลัมน์ใหม่ ยุคนั้นที่ธีระโรจนพงษ์เข้ามาเขียนคอลัมน์ “ก่อนจะมาเป็นสมาคมเกย์” ซึ่งทำให้มิถุนาเปลี่ยนโฉมหน้าไปสู่การรณรงค์เรื่องสิทธิมนุษยชนและการป้องกันโรคเอดส์ในชุมชนเกย์อย่างชัดเจน ในช่วงปี 2530 เป็นต้นมาจึงมาเป็นยุคที่สี่ของมิถุนา ยุคนั้นที่ ธีระโรจนพงษ์ และ ดร.เสวี วงษ์มณฑาเป็นที่ปรึกษาหลัก และเป็นช่วงที่มิถุนามีบทสัมภาษณ์บุคคลที่ทำงานเพื่อสิทธิมนุษยชน งานการกุศล ช่วยคนด้อยโอกาส และบำเพ็ญประโยชน์ทางสังคม เช่น อาจารย์ป๋วย อึ้งภากรณ์, มีชัย วีระไวทยะ, อาจารย์จอน อึ้งภากรณ์, คุณหญิงจิตนา ยศสุนทร, คุณหญิงอัมพร มีสุข, คุณหญิงจันทร์ สันตะบุตร, นายแพทย์อุดมศิลป์ ศรีแสงนาม, ศาสตราจารย์ระพี สาคริก, เจ้ากอแก้ว ประกาย กาวิล ณ เชียงใหม่, วัลลภ ตังคณานูรักษ์ เป็นต้น

ในปี 2535 มิถุนาได้ปรับราคาเป็น 40 บาท ส่วนสมาชิกที่สมัครเป็นรายปีคิดราคา 450 บาท (12ฉบับ) ในช่วงนี้มีมิถุนาเปลี่ยนสโลแกนใหม่ว่า “นิตยสารเพื่อสาระและกระชับมิตร” ในปี 2538 เพิ่มราคาเป็น 45 บาท และ 50 บาทภายในช่วง 4 เดือน จนถึงปี 2539 เพิ่มราคาเป็น 70 บาท ส่วนในด้านเนื้อหาจะให้พื้นที่กับการประกาศหาคู่ของผู้อ่าน และหน้าโฆษณาสถานประกอบการต่างๆเพิ่มมากขึ้น (โฆษณา 18 หน้า) รวมทั้งภาพนายแบบมีน้อยลง และคุณภาพของนายแบบก็ไม่ดีเหมือนเดิม เช่น รูปร่างหน้าตาของนายแบบที่ไม่น่ารัก หรือไม่หล่อ ฯลฯ รวมทั้งเนื้อหาที่มุ่งเรื่องเซ็กส์มากเกินไป จนทำให้ละเลยเนื้อหาอื่นๆที่เป็นความรู้ หรือเรื่องเชิงสร้างสรรค์ เช่น ผู้อ่านรายหนึ่งส่งจดหมายไปวิจารณ์ว่า “บางเรื่องห่วยแตก นิยายบางเรื่อง sex over และเน่ามาก ควรมีคอลัมน์สอนน้องและให้ความรู้กับรุ่นน้องว่าควรทำตัวอย่างไรให้ดูดี อะไรที่ไม่ควรแสดงออกมาให้มันรุกรอกตา เรื่อง sex ไม่ต้องเน้น หากคอลัมน์ดีๆลงซะหน่อย เช่นแนะแนวอาชีพหรืองานฝีมือ” (มิถุนา ฉบับที่ 91 ปี 2538 น.118) ผู้อ่านอีกรายหนึ่งเขียนว่า “ทำหนังสือเพื่อเราหรือเพื่อเงินกันแน่ เมื่ออ่านไปอ่านมาจะรู้สึกว่ทำให้เกิดกามารมณ์มากกว่าสร้างสรรค์” (มิถุนา ฉบับที่ 91 ปี 2538 น.119)

มิถุนาผลิตมาจนถึงฉบับที่ 96 เดือนเมษายน ปี 2540 (ในราคา 70 บาท) ในระยะหลังๆนิตยสารมิถุนาเริ่มมีปัญหาในการวางนิตยสารขายตามแผงหนังสือทั่วไป เพราะถูกตำรวจจับ จึงพยายามเชิญชวนให้ผู้อ่านสมัครเป็นสมาชิก เพื่อจัดส่งนิตยสารให้ถึงมือผู้อ่านโดยตรง ในช่วงปลายปี 2539 ถึงต้นปี 2540 มิถุนามีการเปลี่ยนผู้บริหารและกองบรรณาธิการใหม่อีกครั้ง และเปลี่ยนชื่อใหม่เป็น “มิถุนา Gemini” วางจำหน่ายเมื่อเดือนเมษายน ปี 2540 การเปลี่ยนแปลงครั้งนี้ ทีมงานเดิมได้ออกไป ทีมงานใหม่ใช้ชื่อว่า ไก

รวิน ส่วนผู้สนับสนุนรายใหม่ส่วนใหญ่เป็นสถานประกอบการในจังหวัดเชียงใหม่ ผู้สนับสนุนเก่าๆที่เป็น บาร์และชาน้ำในกรุงเทพฯได้หายไปจากหน้าโฆษณา ในช่วงระยะเวลา 13 ปีของนิตยสารเล่มนี้ สะท้อนสังคมเกย์ไทยที่เปลี่ยนแปลงในช่วงหนึ่งทศวรรษ การเปลี่ยนแปลงนี้เกี่ยวข้องกับ การแสดงอัตลักษณ์เกย์ในพื้นที่สาธารณะ การเติบโตของธุรกิจและสถานประกอบการของเกย์ และการเข้ามาแทนที่ของสื่อประเภทอินเทอร์เน็ตในทศวรรษ 2540

นิตยสารมิถุนาจูเนียร์ฉบับแรกมีสโลแกนว่า “สำหรับหญิงสาวผู้อ่อนไหวและผู้ชายชาวดอกไม้” สโลแกนนี้ สะท้อนให้เห็นว่ามีผู้ชายยังคงมีผู้อ่านที่เป็นทั้งผู้ชายและผู้หญิง แต่ที่น่าสนใจคือคำว่า “ผู้ชายชาวดอกไม้” คำๆนี้หมายถึงผู้ชายที่หลงใหลและชื่นชมเพศเดียวกัน มีนัยยะของการสร้างความหมายในเชิงบวกให้กับ บุคคลที่เป็นกะเทย หรือผู้ชายที่มีจิตใจรักเพศเดียวกัน ซึ่งในช่วงเวลานั้นสังคมมักจะดูถูก หรือกล่าวหาว่า เป็นคนที่ผิดปกติ หรือ วิปริตผิดเพี้ยน แต่เมื่อมิถุนาใช้คำว่า “ผู้ชายชาวดอกไม้” จึงถือเป็นการท้าทาย ความรู้กระแสหลักของสังคม โดยมิถุนาไม่ได้มองว่ากะเทย หรือผู้ชายที่ชอบเพศเดียวกันเป็นคนที่น่า รังเกียจ หากแต่เป็นคนที่ “สวยงาม” (คำว่าดอกไม้ หมายถึงสิ่งที่สวยงาม) ดังนั้น ผู้ชายชาวดอกไม้จึง หมายถึงผู้ชายที่งดงาม

นิตยสารมิถุนาจึงเป็นจุดเปลี่ยนที่สำคัญสำหรับการสร้างคำอธิบายในเชิงบวกให้กับกลุ่มคนรักเพศ เดียวกันในสังคมไทย บทบรรณาธิการของมิถุนาจูเนียร์ ใช้คำว่า “เบิกร่อง” ซึ่งมีนัยยะของการเปิดเผยตัว หรือการออกมาจากซอกหลืบ รวมทั้งมีนัยยะทางเพศที่แสดงให้เห็นถึงกิจกรรมทางเพศระหว่างชายกับชาย ที่ต้องมีการสอดใส่ทางทวารหนัก คำว่า “ร่อง” ในที่นี้จึงสื่อถึงทวารหนักที่จะถูกเปิด หรือถูกแหวกให้กว้าง ออกเพื่อที่จะสอดอะไรเข้าไปข้างใน คำว่า “เบิกร่อง” จึงเป็นทั้งการแสดงตัวตนทางเพศและการแสดง กิจกรรมทางเพศของชายรักชาย คำอธิบายในบทบรรณาธิการของมิถุนาจูเนียร์ฉบับแรก ให้เหตุผลว่า นิตยสารมีบุคลิกเฉพาะตัว และมีหลายบุคลิกในเวลาเดียวกัน คือ มีทั้งความอ่อนหวาน ความบักบี้ ความเคร่งขมและความขี้เล่น การมีคุณสมบัติแบบนี้มีนัยยะว่าบุคคลที่รักเพศเดียวกันเป็นคนที่มีความ อารมณ์ ซึ่งสวนทางกับความเข้าใจกระแสหลักที่มองว่ากะเทย หรือเกย์เป็นพวกโรคจิต หรือ ผิดปกติ

นิตยสารมิถุนาจูเนียร์นำเสนอเรื่องราวที่เกี่ยวข้องกับผู้ชาย โดยมีภาพนายแบบหนุ่มเป็นหัวใจสำคัญของ นิตยสาร เพราะภาพนายแบบตอบสนองอารมณ์และความปรารถนาของเกย์ และกะเทยที่ต้องการเติม เต็มอารมณ์ทางเพศที่ขาดหายไปในชีวิตประจำวัน นอกจากนี้ นิตยสารมิถุนาจูเนียร์ยังมีบทความ บท สัมภาษณ์ เรื่องสั้น และประสบการณ์ทางเพศของชายรักชาย รวมทั้งการสร้างสังคมของเพื่อนผ่าน จดหมาย ซึ่งนิตยสารมิถุนาเป็นผู้สร้างช่องทางให้เกย์ที่อยู่ห่างไกลกันได้ติดต่อถึงกันและได้พบเจอกัน ผู้อ่านคนหนึ่งเขียนจดหมายเล่าถึงความรู้สึกที่มีต่อมิถุนาว่า “ไม่อาจบอกถึงความรู้สึกที่เกิดขึ้นเมื่อแรก

สัมผัสกับมิถุณา มันอบอุ่นสุขใจอย่างเปี่ยมล้น มิถุณาเหมือนมีเพื่อนใจอยู่เคียงข้าง ไม่เหงา ไม่โดดเดี่ยว นี่แหละคือหนังสือที่ผมฝันถึงและต้องการมานาน จึงขอส่งความรักและกำลังใจมายังทุกๆคนในมิถุณา” (มิถุณาจูเนียร์ ฉบับที่ 1, 2527 น.142)

“ผมแทบไม่เชื่อสายตาตัวเองเมื่อผมพบกับมิถุณาจูเนียร์บนแผงหนังสือ ตอนแรกผมไม่รู้หรือว่ามิถุณาเป็นหนังสือประเภทไหน แต่รูปชายหนุ่มหน้าหล่อที่ทำตาซึ่งๆบนปกนั้น ยั่วยุเป็นยิ่งนัก ผมควักตังค์จ่ายคนขาย แล้วรีบกลับบ้านโดยไม่ชักช้า พอกลับถึงบ้าน ผมเข้าห้อง ลีดคประตู่ แล้วจัดการแกะถุงพลาสติกออกทันที ผมบอกไม่ถูกว่าผมดีใจแค่ไหน ใจเต้นระทึก มือไม่สั่นไปหมด ผมอยากกรี๊ดร้องออกมาดังๆ ผมได้พบเพื่อนแล้ว ผมพบหนังสือที่ผมต้องการแล้ว ผมค่อยๆเปิดอ่านทีละหน้า ทุกหน้า และทุกตัวอักษร” (มิถุณาจูเนียร์ ฉบับที่ 7, 2527 น. 123)

นิยายสารมิถุณาจึงเป็นเหมือน “เพื่อน” ที่ชาวเกย์ (และกะเทย) ไม่เคยมีมาก่อน เพราะมิถุณามีความเข้าใจชีวิตของคนเหล่านี้ ถึงแม้ว่าสังคมจะมองเห็นนิยายสารมิถุณาเป็นเหมือนหนังสือลามกอนาจาร แต่มิถุณา ก็ได้ทำให้เกย์รู้สึกมั่นใจในตัวเอง รู้สึกว่าตนเองมีคุณค่า เปลี่ยนความคิดที่เคยมองตัวเองในแง่ลบ ไปสู่การมองในแง่บวก และทำให้เห็นว่าชีวิตของเกย์ไม่ได้น่ารังเกียจเหมือนคำกล่าวหาจากนักจิตวิทยาหรือนักศีลธรรม ตัวอย่างความคิดเห็นของผู้อ่านมิถุณา เช่น เราอยากให้มีมิถุณาเป็นสื่อกลางระหว่างเกย์กับสังคม เพราะพวกเรามีชีวิตประหลาดอย่างอื่นที่ จึงต้องมารังเกียจพวกเรา หากมิถุณาเป็นสื่อให้พวกเรา ไม่ซ้ำ พวกเราก็จะมีบทบาททางสังคมมากขึ้น (มิถุณาจูเนียร์ ฉบับที่ 2, 2527 น.144)

เนื้อหาของนิยายสารมิถุณา

ตลอดระยะเวลา 13 ปี มิถุณามีการปรับปรุงและเปลี่ยนแปลงเนื้อหาของตัวเอง ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับนโยบายของบรรณาธิการที่เปลี่ยนไปแต่ละคน สิ่งเหล่านี้สัมพันธ์กับธุรกิจการผลิตสิ่งพิมพ์ประเภทนิยายสารที่จำเป็นต้องมีทุน และต้องตอบสนองความต้องการของผู้อ่านที่เปลี่ยนไปตามกาลเวลา ในส่วนของกาหาทุนนั้น มิถุณาได้ร่วมมือกับสถานประกอบการประเภทบาร์เกย์ โดยการโฆษณาบาร์เหล่านั้นเพื่อแลกกับค่าตอบแทนที่นำมาผลิตนิยายสาร ส่วนการสนองตอบความต้องการของผู้อ่าน มิถุณาจูเนียร์ก็พยายามนำเสนอเรื่องราวเกี่ยวกับเซ็กส์และกามารมณ์ในสัดส่วนที่เพิ่มมากขึ้นเพื่อที่จะแข่งขันกับนิยายสารเล่มอื่นๆ ที่มีกลุ่มเป้าหมายเป็นเกย์เช่นเดียวกัน เช่น นิยายสารนีออน นิยายสารมรกต นิยายสารมิตเวร์ เป็นต้น เงื่อนไขเหล่านี้ทำให้มิถุณาจูเนียร์ต้องปรับตัวเองเพื่อที่จะอยู่รอดในการแข่งขันทางการตลาด

นักเขียนรุ่นแรกของมิถุณาจูเนียร์ ได้แก่ รวมคำ เสรี เป็นผู้ที่แปลเรื่องภาษาอังกฤษเป็นภาษาไทย ซึ่งเป็นการนำชีวิตของเกย์ในโลกตะวันตก โดยเฉพาะสหรัฐอเมริกา มาเผยแพร่ให้เกย์ไทยรู้จัก นอกจากนั้น ยังมี

บทความแปลของพิทยา ศิริชัยในคอลัมน์ “รักและเข้าใจเกย์” ซึ่งนำเรื่องของนายแพทย์ดอน คลาร์ค (หมอผู้เป็นเกย์) มานำเสนอ เพื่อเป็นการให้คำแนะนำ และคำปรึกษาปัญหาชีวิตของเกย์ บทความนี้ช่วยให้เกย์ไทยเข้าใจเรื่องอัตลักษณ์ทางเพศ และจิตวิทยาของการแสดงความปวารณาทางเพศที่สังคมปิดกั้น รวมทั้งเข้าใจว่าสังคมมีอคติต่อผู้ที่เป็นเกย์อย่างไร และเกย์ควรจะภาคภูมิใจในตัวเองอย่างไร บทความแปลของพิริยะ พิริยันธ์, ชัยสิทธิ์ ถิ่นแสวก, บ.ม.ช., อโมฆาวุธ, เบญจกาญจน์ และเกษรคำ และบทความที่เขียนโดยคนไทย เช่น นิตินันท์ พฤตินัย ก็นำเสนอชีวิตของเกย์ที่ระบายนความรู้สึกเกี่ยวกับความรักและกามารมณ์ การเข้าใจตัวเอง การเข้าใจสังคม การปรับตัว และสิทธิเสรีภาพของเกย์ บทความแปลเหล่านี้สะท้อนให้เห็นว่าความคิดเรื่อง “อัตลักษณ์เกย์” ในแบบตะวันตกแทรกซึมเข้ามาอยู่ในสังคมเกย์ชนชั้นกลางในกรุงเทพฯและเมืองในต่างจังหวัด (เชียงใหม่ พัทยา ภูเก็ต) เพราะเกย์กลุ่มนี้สามารถเข้าถึงสื่อสิ่งพิมพ์และพร้อมที่จะอ่านข้อมูลเหล่านี้

นอกจากนั้นยังมีบทกลอนแทรกอยู่ในนิตยสาร บทความที่นำมาเสนอส่วนใหญ่ยังสะท้อนเรื่องราวเกี่ยวกับการต่อสู้ การดิ้นรน และการแสวงหาทางออกของเกย์ที่ถูกสังคมปิดกั้น ตัวอย่างเช่น มิถุนาจูเนียร์ ฉบับที่ 1 มีบทกลอนที่ว่า “สองแขนถูกตรึงซึ่งแน่น หมิ่นแสนขบข้องหมองหม่น ทุกข์ทนเนิ่นนานทานทน เถอะกระซอกเชือกพัน พันธนา” บทกลอนนี้เขียนโดยผู้ใช้นามปากกาว่าสามัญชน เป็นการเปรียบเทียบให้เห็นว่าเกย์เหมือนคนที่ถูกจองจำ ถูกมัดเหมือนนักโทษที่ไร้อิสระ ดังนั้นเกย์ควรจะต่อสู้กับสังคมเพื่อชีวิตที่ดีกว่าเดิม นอกจากนั้น ยังมีบทกลอนของน้ำตาลปึกที่พรรณนาเกี่ยวกับอารมณ์ของผู้ชายที่โดดเดี่ยวอ้างว้างหรือหงอยเหงา เรื่องสั้นที่เขียนโดยคนไทย ได้แก่ เรื่องสั้นของโชติ ศรีสุวรรณ ที่สะท้อนภาพชีวิตของเกย์ไทยในสังคมที่ยังไม่ยอมรับ มิถุนาจูเนียร์ให้ความสนใจกับงานเขียนประเภทร้อยกรอง จึงริเริ่มให้มีการประกวดเรื่องสั้นครั้งแรกในปี 2528 โดยเชิญชวนให้ผู้สนใจส่งเรื่องสั้นเข้าประกวดเพื่อค้นหาเรื่องสั้นยอดเยี่ยม โดยที่จะมีการนำเรื่องสั้นที่ส่งเข้าประกวดตีพิมพ์ในนิตยสารมิถุนาจูเนียร์ เรื่องที่ชนะการประกวดจะได้ประกาศนียบัตรและเงินรางวัล จะเห็นได้ว่ามิถุนาจูเนียร์ให้ความสำคัญกับงานวรรณกรรมค่อนข้างชัดเจนและยังมีที่ปรึกษานิตยสารเป็นนักเขียนที่มีชื่อเสียงหลายคน ได้แก่ อิศศิริ ธรรมโชติ, คมทวน คันธนู และอาทิตย์ สุรทิน อย่างไรก็ตาม ในช่วงปี 2537 มิถุนาลดเนื้อที่ของเรื่องสั้นและงานวรรณกรรมลงไปและหันไปเพิ่มพื้นที่ให้กับการ์ตูนและสถานประกอบการต่างๆ

คอลัมน์ Gemini Club และสโมสรมิถุนา เป็นคอลัมน์สำหรับการหาคู่ ที่ได้รับความสนใจมาก เพราะเกย์จะส่งข้อมูลแนะนำตัวเองไปลงโฆษณาเพื่อหาเพื่อน หรือหาคนรัก มิถุนาฉบับที่ 67 ปี 2535 มีผู้ประกาศหาเพื่อนและคนรักมากถึง 46 คน มิถุนา ฉบับที่ 74 ปี 2536 มีผู้ประกาศถึง 50 คน และในปี 2539 มิถุนาก็ผลิตหนังสือสโมสรมิถุนาขึ้นเป็นพิเศษ เพื่อรวบรวมรายชื่อผู้ที่เคยประกาศหาเพื่อนหรือคนรักในมิถุนา

จำนวน 200 คน หนังสือสโมสรมิถุนาฉบับพิเศษจำหน่ายเล่มละ 50 บาท ส่วนผู้ที่ลงประกาศในฉบับพิเศษนี้จะเสียค่าลงประกาศตั้งแต่ 200-400 บาท และจะได้รับหนังสือฟรี 1 เล่ม

คอลัมน์นี้ทำให้เกย์แต่ละคนรู้ว่าตนเองไม่ได้อยู่โดดเดี่ยว แต่รู้ว่ายังมีเกย์อีกหลายคนที่ต้องการแสดงออกถึงความปรารถนาที่ไม่อาจเปิดเผยให้คนอื่นรู้ได้ นิตยสารมิถุนาจะเนียร์อธิบายว่าคอลัมน์นี้เป็นสื่อกลางเป็นสถานที่นัดพบของทุกคน ผู้อ่านนิตยสารหลายคนจึงส่งข้อความไปลงในนิตยสารโดยบอกข้อมูลเกี่ยวกับตนเอง ได้แก่ ชื่อนามสกุล ชื่อเล่น อายุ ที่อยู่ทางไปรษณีย์ และ เบอร์โทรศัพท์ บางคนอาจบอกชื่อสมมุติ และอ่านมีข้อความสั้นๆแนะนำตัว พร้อมรูปถ่าย เช่น “ผิวขาว น่ารัก ต้องการเกย์ไม่แสดงออกแมน หน้าตาไม่สำคัญ อายุ 21-30 ปี” “หน้าตาดี อายุ 21 หุ่นเปรี๊ยว ชอบฟังเพลง รักทะเล ต้องการเพื่อนชายอายุ 18-25 ปี” “ต้องการมิตรที่เป็นแมนหรือเกย์คิง อายุ 15-25 ปี” “ต้องการเพื่อนชายที่มีรสนิยมเดียวกัน อายุไม่เกิน 40” “ผิวดำแดง ต้องการเพื่อนคิง ควีน ไม่แสดงออก อายุ 18-24 ปี” “ต้องการเฉพาะน้องชาย รุนน้องแมนหรือเกย์ อายุ 15-20 ปี เท่านั้น” “ต้องการรู้จักพี่อายุ 20-30 ปี ขอให้เป็นผู้นำชอบคนทางเหนือ จะเป็นชาวป่า ชาวเขายิ่งดี” “อายุ 30 สูง 175 จบปริญญาโท รับราชการ ไม่แสดงออกอยากรู้จักน้องชายอายุ 13-25ปี ที่ไม่แสดงออก” “ลูกครึ่งไทยเนเธอร์แลนด์ จบปริญญาตรีจากนอก ต้องการรู้จักเพื่อนคิงที่จริงใจอายุระหว่าง 25-40ปี” “กำลังศึกษาในมหาวิทยาลัย ว่าเจิง ชอบฟังเพลงอยากรู้จักเพื่อนอายุไม่เกิน 21 ไม่แสดงออก”

ผู้อ่านคนใดสนใจผู้ลงประกาศก็จะติดต่อไปตามที่อยู่หรือเบอร์โทรศัพท์ของคนๆนั้นโดยตรง จะเห็นว่าผู้ที่ส่งข้อความมาประกาศในมิถุนาจะเนียร์มีทั้งเกย์ที่อยู่ในกรุงเทพฯและต่างจังหวัด เป็นกลุ่มคนที่มีการศึกษาและมีอาชีพการงานที่ดี เช่น เป็นข้าราชการ พนักงานบริษัทหรือเจ้าของกิจการส่วนตัว ข้อสังเกตประการหนึ่งคือ เกย์ที่ต้องการหาเพื่อนหรือมิตรภาพส่วนใหญ่จะให้ความสำคัญกับเกย์ที่เป็นแมนและไม่แสดงออก สิ่งนี้สะท้อนให้เห็นว่าเกย์ไทยให้คุณค่ากับการแสดงความเป็นชาย (แมน, เกย์คิง, ไม่แสดงออก) เพราะความเป็นชายช่วยให้เกย์แตกต่างจากบุคคลที่เป็นกะเทย ซึ่งนิยมแสดงออกแบบผู้หญิง อย่างไรก็ตามการประกาศหาคู่ในคอลัมน์เหล่านี้ อาจพบกับการโกหกหลอกลวงได้ เช่น การบอกอายุปลอม หรือใช้ภาพถ่ายปลอม ผู้อ่านคนหนึ่งให้ข้อมูลว่า ในมิถุนาฉบับที่ 66, 71, 81, และ 84 ผู้ประกาศหาคู่คนหนึ่ง หน้าตาไม่ดี (หน้าลาว) แต่โกหกว่าหน้าตาหล่อ เพราะเมื่อมีคนส่งจดหมายไปหา แต่ไม่มีการตอบกลับ (มิถุนา ฉบับที่ 90 ปี 2538 น.114) ปัญหาอีกอย่างหนึ่งคือ ผู้ที่ส่งจดหมายไปหาเพื่อน อาจไม่ได้รับจดหมายตอบกลับ เพราะมีการขโมยจดหมาย ทำให้เพื่อนที่ติดต่อกันเข้าใจผิดว่าไม่มีการติดต่อกลับ (มิถุนา ฉบับที่ 91 ปี 2538 น.117)

คอลัมน์ประสบการณ์ทางเพศ เป็นการนำเรื่องเล่าเกี่ยวกับเซ็กส์ของผู้อ่านมานำเสนอ โดยผู้อ่านที่ส่งเรื่อง

ไปให้นิตยสารจะได้รับนิตยสารฟรี 5 เดือน เป็นสิ่งตอบแทน (หรือคิดเป็นค่าเรื่องๆละ 150 บาท) คอลัมน์สัมภาษณ์ โดยสัมภาษณ์ จะนำเสนอเรื่องราวชีวิตของบุคคลที่เป็นเกย์ หรือที่เป็นที่รู้จักในวงสังคมเกย์ เช่น ดร.เสรี วงศ์มณฑา, เล็ก ปอมปอม(นักออกแบบแฟชั่น), วรยุทธ มิลินทจินดา, คาเมล ชาลวาลา, ลีซิด เอกมงคล, มัม ลาโคนิค, ยิ่งใหญ่ อายะนันท์, เผ่าทอง ทองเจือ, ปาน นუნนาค, อธิป ทองจินดา, ชลิต เฟื่องอารมณ์ เป็นต้น เรื่องราวชีวิตของบุคคลเหล่านี้คือตัวอย่างที่ทำให้เห็นว่าการเป็นเกย์ในสังคมไทยมีอุปสรรคและเจอปัญหาอะไรบ้าง พวกเขามีวิธีการแก้ปัญหาชีวิตอย่างไรบ้าง เพื่อเป็นบทเรียนหรืออุทาหรณ์ให้กับเกย์คนอื่นๆที่อาจเจอปัญหาแบบเดียวกัน คอลัมน์เรื่องสั้น เป็นอีกส่วนหนึ่งที่นำเรื่องราวเกี่ยวกับชีวิตทางเพศของเกย์มาเสนอด้วยภาษาที่สละสลวยมากกว่าเรื่องเล่าประสบการณ์เช็ทส์ของผู้อ่าน ข้อแตกต่างคือเรื่องสั้นเหล่านี้พยายามอธิบายมิติด้านอารมณ์ความรักของผู้ที่เป็นเกย์ ซึ่งแสดงให้เห็นว่าเกย์มีความอ่อนไหว ละเมียดละไมในการสร้างความสัมพันธ์กับคนที่เขารัก ต่างจากเรื่องเล่าเกี่ยวกับเช็ทส์ซึ่งมักจะเล่าถึงความสนุกตื่นเต้นของการร่วมรักและการเน้นเรื่องสรีระ ขนาดอวัยวะเพศ รูปร่างหน้าตา และลีลาของการมีเพศสัมพันธ์

คอลัมน์นี้ผู้ชายหนุ่ม โดยมีแวง ชไมเป็นตากล้อง เป็นการนำเสนอภาพถ่ายของนายแบบในแนวอีโรติกเปลือย แต่ไม่เห็นอวัยวะเพศ นายแบบอาจใส่กางเกงขั้วใน กางเกงว่ายน้ำ กางเกงขาสั้น กางเกงกีฬา หรือไม่สวมกางเกง และวางท่วงท่าให้ดูหวิวหวิว หรือชวนให้จินตนาการถึงสรีระหรืออวัยวะเพศที่ถูกปกปิดไว้ สถานที่ที่ใช้ถ่ายภาพอาจเป็นในภูมิประเทศ ป่าเขาลำเนาไพร ท้องทะเล อาคารสถานที่ ในห้องนอน ในบ้าน และทุกๆที่ที่สามารถถ่ายภาพได้ รวมทั้งมีบทสัมภาษณ์นายแบบในคอลัมน์นี้ที่มีใช้โดยตองเอี้ยว เป็นการนำเรื่องราวส่วนตัวของนายแบบมาเสนอ เช่น ความคิดเกี่ยวกับการถ่ายภาพ การเรียน การทำงาน ครอบครัว ความรักและเช็ทส์ เป็นต้น อย่างไรก็ตาม สิ่งที่ทำให้มิถุนาจูเนียร์ได้รับความนิยมในหมู่เกย์ ก็คือ การมีภาพลับเฉพาะของนายแบบ โดยผู้อ่านจะต้องสั่งซื้อภาพทางไปรษณีย์ ภาพลับเฉพาะนี้จะเปิดเผยให้เห็นอวัยวะของนายแบบทั้งหมด มิถุนาจูเนียร์ใช้วิธีการขายภาพลับเฉพาะนี้เพื่อเป็นรายได้สำหรับนิตยสาร ซึ่งมีการเชิญชวนและชักจูงให้ผู้อ่านสั่งภาพลับนี้ โดยประกาศว่า “แรงระเบิดแห่งความปรารถนาของคุณ” ราคาของภาพลับคิดเป็น ชุดละ 100 บาท หนึ่งชุดมี 5 ภาพ (ภาพสี่ขนาดซูเปอร์จัมป์)(ในช่วงทศวรรษ 2530 ราคาภาพถูกลงเหลือชุดละ 80 บาท) นิตยสารจะมีใบสั่งซื้อแนบอยู่ในเล่มเมื่อผู้อ่านสั่งซื้อแล้วจะได้รับภาพภายใน 10 วัน ผู้อ่านคนหนึ่งเขียนจดหมายไปถึงบรรณาธิการว่า “มีอะไรหลายๆอย่างที่ดูใจผมมาก โดยเฉพาะภาพชุดพิเศษเปลือยหนุ่มมิถุนา ภาพเปลือยเปลือย เป็นของที่ผมชอบมาก ผมขอสมัครเป็นแบบบ้าง หวังว่า บก.จะรับผมไว้พิจารณาบ้างนะครับ ตามความคิดของผมถือว่าสรีระร่างกายเป็นของสวยงาม” (มิถุนาจูเนียร์ ฉบับที่ 2, 2527น. 141) อีกตัวอย่างหนึ่งสะท้อนความต้องการนายแบบ เช่น “เราอยากให้มีภูมิกานายแบบที่เป็นกรรมกรมาแสดงแบบบ้าง เราไม่ค่อยชอบ

นายแบบหน้าตี๋ๆ อยากให้กรรมกรมีโอกาสมาโชว์หุ่นบ้าง ไม่ต้องเอาหล่อเท่าไรก็ได้ ขอให้หุ่นบึกบึน สมชายชาตรีก็พอ” (มิถุนาจูเนียร์ ฉบับที่ 3, 2527, น.141)

สำหรับภavnายแบบต่างประเทศ นิตยสารมิถุนาจูเนียร์จะนำภavnายแบบตะวันตกมาจากนิตยสารในต่างประเทศ ซึ่งมีประมาณ 5-6 ภาพ ส่วนภavnายแบบไทยที่ไม่ใช่หุ่น มิถุนาจูเนียร์ได้นำเสนอคอลัมน์หล่อบุคลิก โดยนำดารายชายที่กำลังมีชื่อเสียงมาเป็นนายแบบถ่ายแฟชั่น ไม่มีการเปลือย แต่เป็นการโฆษณาเสื้อผ้าหรือรองเท้า เช่น เสกสรร ชัยเจริญ หรือรู้จักในนามหนุ่มเสก, นพพร นพฤทธิ์, อภินิษฐ์ กฤษณามระ, เฮนรี ปรีชาพานิช ฯลฯ นอกจากนี้ในคอลัมน์กระแทกไหลหนุ่มหล่อ ยังได้แนะนำนายแบบวัยรุ่นที่กำลังเข้าสู่วงการบันเทิง โดยจะมีการให้ข้อมูลว่านายแบบคนนั้นคือใคร มีผลงานอะไร และลักษณะนิสัยเป็นอย่างไร ซึ่งถือเป็นการโฆษณานายแบบคนนั้นให้เป็นที่รู้จักในวงกว้าง โดยเฉพาะในสังคมเกย์ที่ให้ความสนใจกับนายแบบ นักร้องและดารายชายที่น่าตาดีเป็นพิเศษ

คอลัมน์คนหน้าจรรยา ของคำมุย สีโตทก เป็นคอลัมน์ที่แปลเรื่องเขียนขององเดร ฌีต เรื่องที่นำมาเสนอจะเป็นเรื่องเชิงปรัชญา ซึ่งให้ความสำคัญกับความคิด ความรู้สึก และมุมมองของการใช้ชีวิต เรื่องราวจึงเกี่ยวข้องกับคำบรรยายความในใจ หรือการใคร่ครวญอย่างพิถีพิถะที่ถึงสิ่งต่างๆ โดยเฉพาะความสัมพันธ์ระหว่างมนุษย์กับมนุษย์ คอลัมน์นี้ถือเป็นงานเขียนทางวิชาการที่สะท้อนการดำเนินชีวิตแบบชนชั้นกลาง ซึ่งต้องการเวลาไตร่ตรองอารมณ์ของตัวเอง หรือต้องการแสวงหาความหมายของชีวิต นอกจากนี้ มิถุนาจูเนียร์ยังมีการนำเสนอบทความที่ให้ความรู้เกี่ยวกับโรคเอดส์ สุขภาวะทางเพศ สุขภาพอนามัย และวัฒนธรรมของโฮโมเซ็กช่วลในโลกตะวันตก เช่น การมีพฤติกรรมทางเพศแบบ Sodomasochism รวมทั้งศัพท์วิชาการเกี่ยวกับเกย์ที่ใช้ในโลกตะวันตก ความรู้เหล่านี้เป็นการเปิดโลกทัศน์ให้ผู้อ่านชนชั้นกลางรู้สึกว่าสังคมเกย์มีวัฒนธรรมร่วมกัน หรือมีความเป็นสากล

นอกจากนั้นยังมีคอลัมน์ที่เหมือนกับนิตยสารสำหรับคนทั่วไป เช่น คอลัมน์หล่อร่างสวางค์องค์ ให้ความรู้เกี่ยวกับการดูแลสุขภาพและการแต่งกาย คอลัมน์เที่ยวทั่วไทย เป็นการแนะนำกิจกรรมท่องเที่ยวในรอบเดือนตามจังหวัดต่างๆ และสถานที่ท่องเที่ยวในประเทศไทย คอลัมน์เล็ลล่อฟิล์ม เป็นการรายงานความเคลื่อนไหวในวงการภาพยนตร์ไทย คอลัมน์ดีไซน์ เป็นการแนะนำการออกแบบเสื้อผ้าที่มีเอกลักษณ์ หรือสไตล์เฉพาะตัว คอลัมน์วิเคราะห์ข่าวดัง เป็นการนำเสนอข่าวที่สังคมให้ความสนใจ คอลัมน์แฟชั่น เป็นการนำเสนอภavnายแบบในชุดเสื้อผ้าที่ต่างๆ คอลัมน์นาทานทัศนะ เป็นการนำประเด็นที่สังคมพูดถึงมาวิเคราะห์วิจารณ์ตามทัศนะของผู้เขียน คอลัมน์ศัพท์เพหระ เป็นการนำเรื่องราวเกี่ยวกับวงการบันเทิงมาวิเคราะห์ เช่น นักร้อง นักแสดง ละคร ภาพยนตร์ ดนตรี คอลัมน์มุ่มอร่อย เป็นการแนะนำอาหารที่มีรสชาติอร่อย ในร้านต่างๆทั้งในกรุงเทพและต่างจังหวัด ฯลฯ

คอลัมน์ที่ให้ความรู้เชิงประวัติศาสตร์เกี่ยวกับเกย์ คือ คอลัมน์เกย์ไทยในอดีต และเกย์รัลลิก โดยพีแอนเป็นการนำเรื่องราวชีวิตของบุคคลที่เป็นเกย์ และกะเทยในอดีตมานำเสนอเพื่อให้เกย์ได้ระลึกถึงและเป็นข้อเตือนใจในการใช้ชีวิต พีแอนมักจะนำเพื่อนที่เป็นกะเทยมาเป็นตัวอย่างในการเสนอชีวิตที่ยากลำบาก เช่น ในมิถุนายนปีที่ 54 ปี 2531 นำเสนอเรื่องของสิดาที่เป็นกะเทยเรียนนาฏศิลป์และมีความรักที่เข้มแข็งเรื่องของซิดชนก เป็น “ผู้เมีย” หรือกะเทยในจังหวัดเชียงใหม่ที่ครอบครัวไม่ยอมรับและส่งตัวมาอยู่กรุงเทพฯ เรื่องของ ต้อย ที่เป็นนักเรียนนาฏศิลป์ และลาออกจากอาชีพครูเพื่อมาทำงานเป็นช่างเสริมสวยในบาร์อาบอบนวด เรื่องของ อรสา กะเทยที่จบการศึกษาจากอังกฤษและทำงานธุรกิจเกี่ยวกับบาร์เกย์ เป็นต้น นอกจากนี้ยังมีการนำประวัติการประกวดสาวประเภทสองมานำเสนอเป็นตอนๆ เพื่อให้รู้ว่ากะเทยจะมีโอกาสประกวดความงามในงานวัด งานทอดกฐินและทอดผ้าป่า

ในปี 2530 เมื่อนที่ ธีระโรจนพงษ์ เข้ามาเป็นนักเขียนให้มิถุนา เกิดคอลัมน์ก่อนจะมาเป็นสมาคมเกย์ ในมิถุนายนปีที่ 55 ปี 2534 ซึ่งนทีได้เขียนเพื่อเสนอความคิดเกี่ยวกับการรวมตัวเพื่อก่อตั้งเป็นสมาคมเกย์ ซึ่งเป็นการสร้างภาพพจน์ที่ดีให้กับชาวเกย์(กุลเกย์) และเพื่อทำให้สังคมยอมรับ นอกจากนี้ นทียังเขียนคอลัมน์เฮลโลมอนทรีล เป็นการนำเสนอเรื่องราวเชิงสารคดีท่องเที่ยวในต่างแดนที่เป็นประสบการณ์ส่วนตัวของนทีในเมืองมอนทรีล ประเทศแคนาดา เนื่องจากนทีได้มีโอกาสไปดูงานในองค์กรที่ทำงานโรคเอดส์ ได้พบเจอเกย์นักเคลื่อนไหวทางสังคมหลายคน และเข้าร่วมกิจกรรมทางวิชาการและงานสันติภาพ นทีได้มีโอกาสสนทนาที่การแสดงคณะเส้นสีขาวยเพื่อไปโชว์ให้ชาวต่างชาติได้เห็นว่ายเกย์ไทยได้ส่งเสริมเรื่องเพศสัมพันธ์ที่ปลอดภัยและให้ความรู้โรคเอดส์แก่ชาวเกย์โดยใช้ละครเป็นสื่อ ในมิถุนา ๖1 ปี 2534 นทีเขียนเรื่องฝันสลายที่ปลายฟ้ากรุงปารีส เพื่อเล่าเรื่องเกี่ยวกับประสบการณ์การทำงานในปารีส รวมทั้ง นทียังเขียนคอลัมน์สัมภาษณ์บุคคลสำคัญที่ทำประโยชน์ให้สังคม ในคอลัมน์คนกรำงาน คอลัมน์กันสาด และสัมภาษณ์เกย์ที่ต่อสู้ชีวิตในคอลัมน์เกย์กรำชีวิต

นิตยสารมิถุนายังเป็นผู้ทำให้คำว่า “เกย์” แพร่หลายในชุมชนเกย์ ถึงแม้ว่านิตยสารมิถุนา จะพยายามคิดคำอื่นๆมาเรียกชายรักชาย เช่น คำว่า “ผู้ชายชาวดอกไม้” ซึ่งหมายถึงผู้ชายที่มีจิตใจชอบเพศเดียวกัน แต่คำว่า “เกย์” เป็นคำที่นิยมมากกว่า ในการศึกษาของอัลลีน (1997) อธิบายว่าคำว่า “เกย์” มีใช้กันแพร่หลายในสังคมไทยในช่วงทศวรรษ 1990 เป็นที่รับรู้กันหมายถึงผู้ชายที่รักเพศเดียวกัน และถ้าต้องการบ่งบอกถึงบทบาทบนเตียงก็จะมีการใช้คำว่า “เกย์แมน” หรือ “เกย์คิง” เพื่อยืนยันว่าเป็น “ฝ่ายรุก” นอกจากนี้ เกย์ที่เป็นฝ่ายรุกอาจอธิบายว่าตนเอง “ไม่แสดงออก” เพื่อยืนยันว่าตนเองไม่ใช่กะเทยไม่สาว และไม่เป็นฝ่ายรับ (Allyn, 1997, p.93)

นอกจากจะทำให้คำว่า “เกย์” เป็นคำสรรพนามของผู้ชายที่มีความชอบเพศเดียวกันแล้ว นิตยสาร

มิถุนา ยังนำเสนอคอลัมน์พจนานุกรมเกย์เป็นการนำคำศัพท์เกี่ยวกับเกย์และเพศมาเผยแพร่ให้เกย์ไทยได้รู้จัก เช่น Bisexuality, Blow Job, Bondage, Camp Followers, Coming Out, Cruising เป็นต้น คำศัพท์เหล่านี้เป็นการแปลมาจากตำราตะวันตกซึ่งทำให้เกย์ไทยที่ได้อ่านเริ่มมองเห็นตัวตนและพฤติกรรมทางเพศแบบเกย์มากขึ้น นอกเหนือจากคำศัพท์แล้ว ในมิถุนาฉบับที่ 2 ปี 2527 ยังมีการนำเสนอบทความแปลเรื่องปริศนาโฮโมเซ็กชวล (What We Don't Know about Homosexual) ของโรเบิร์ต กูลด์ บทความนี้มีการเปรียบเทียบทฤษฎีจิตวิทยาที่ใช้อธิบายพฤติกรรมโฮโมเซ็กชวล ซึ่งนักจิตวิทยาคนหนึ่งเชื่อว่าโฮโมเซ็กชวลเป็นอาการป่วยทางจิต และอีกกลุ่มหนึ่งเชื่อว่าไม่ใช่อาการป่วยทางจิต ในคอลัมน์รักและเข้าใจเกย์ โดยพิทยา ศิริชัย ได้นำบทความของ ดร.ดอน คลาร์คมาเผยแพร่เพื่อทำให้เกย์เกิดความภาคภูมิใจในตัวเองและไม่ประณามว่าเกย์ผิดปกติ บทความนี้อธิบายว่าการเป็นเกย์เป็นความสุขอย่างหนึ่ง แต่สิ่งที่บดบังความสุขเหล่านั้นคือความไม่เข้าใจ อคติและความกลัว จนทำให้เกย์เกิดปมด้อย สิ่งที่เกย์ต้องทำคือเปลี่ยนทัศนคติและยอมรับตัวเอง และบทความแปลเรื่องชีวิตคู่ รอยรั้วความรักของชาวเกย์ (Coping with Couplehood) เขียนโดยเร็กซ์ วีซ เป็นการอธิบายว่าความรักของเกย์ไม่มีเงื่อนไข ปราศจากกฎเกณฑ์ทางสังคมและจารีตประเพณี ในมิถุนา ฉบับที่ 8 นำเสนอบทความของ ดร.ดอน คลาร์ค เรื่อง ฟังใจในความเป็นเกย์ โดยชี้ว่าการเป็นเกย์ทำให้มีความเป็นมนุษย์อย่างเต็มตัว เพราะเกย์สามารถเป็นผู้ชายที่อ่อนโยน มีอารมณ์อ่อนไหว และแต่งตัวมีสีสันได้ เกย์สามารถมีความสัมพันธ์กับใครก็ได้โดยไม่จำกัดขอบเขต และเกย์มีการเคารพเรื่องสิทธิเสรีภาพและเข้าใจความแตกต่างของมนุษย์ บทความเหล่านี้เป็นพยานที่ชี้ว่าแนวคิดทฤษฎีทางจิตวิทยาในโลกตะวันตกเข้ามาแทรกซึมในชีวิตเกย์ไทย

ตารางเปรียบเทียบคอลัมน์ของนิตยสารมิถุนาในยุคต่างๆ

คอลัมน์ยุคแรก ปี 2527-2528	คอลัมน์ยุคสอง ปี 2529	คอลัมน์ยุคสาม ปี 2530	คอลัมน์ยุคสี่ ปี 2530-2540
เบ็กร่อง กระทบไหล่นุ่มหล่อ หล่อบุคลิก พจนานุกรมเกย์ นู้ดชายหนุ่ม เรื่องสั้น สัมภาษณ์บุคคล สัมภาษณ์นายแบบ	ความรักของชาวดอกไม้ หน้าปัดเวลา Man on Street เดินตามดวงดาวของชาว เกย์ หนังสือวิจารณ์ แฮย์สู่มนุษย์สวย ชุดกรูคนหล่อ	เลียบแฝง วิเคราะห์ชาวตั้ง เที่ยวทั่วไทย จิ๊กเอามา ยะ เลื่อนล้อฟิล์ม สารคดีต่างประเทศ น่านาทัศนะ แพชั่น	เกย์ดูน ไปตามทางบาทวิถี จับเขาคูยกัน แต่งแบบสบายสบาย หล่อล้ำ ก่อนจะมาเป็นสมาคมเกย์ โค้งนี้จอดสามแยก มิตรทางจดหมาย

บทความ รักและเข้าใจเกย์ ผู้ดต่างประเทศ คนหน่วยจรรยา ล้อมวงคุยกัน Gemini Club เรื่องเล่าประสบการณ์ทาง เพศ ยกเข็ม ย่องไปเฮที่บาร์เกย์ ทางสายที่สาม หน้าต่ามิถุนา หล่อสะคุด กระจกเงา ในห้องสีขาว เลื่อนขยับปรับคลื่น หล่อร่างสอวงค์องค์ นอกกรอบ หล่อสุขภาพ หน้าต่าสังคม ย่านนายแบบ จดหมายจากชายหนุ่ม ผ้าใบไร้แปรง เกย์ในสายตา สก็๊ปพิเศษ Gay Guide ผู้ชายหมายเลข 69	นิยาย ดีไซน์ ความรู้สึกที่งดงาม คู่แค้นแค้นกาโลก มาพักใจให้กายอุ่น บันทึกช่างภาพ	ศัพท์เพหฺระ มาดแมนเมธุน หนุ่มหน้าสุดท้าย ผ้าใบเปื้อนสี บางสิ่งบางอย่าง หนุ่ม 88 หนุ่ม 69 กระแจะดวงดาว มองเทป ไฟสว่างส่องทางเกย์ เปิดปากบอกเพื่อน	ศัพท์เพหฺระ หุผี จมูกมด วิสกี้ โซฟา เวทิมิถุนา บันเทิงวิจารณ์ เส้นทางนายแบบ ภาษาไทยเดือนละคำ พุดจาประสาทัวร์ แฟนช่นชาวเรา อูลดร้า ไวโอเล็ต ลิ้นช้กมิถุนา หยิบข่ามาคุย เกย์ไทยในอดีต จดหมายถึงเพื่อน กันสาด กระชิบกระแจะ Hello มอนทรีล คนกร่างาน สังคมสีม่วง เกย์บาร์ที่น่าเที่ยว วิพากษ์เกย์ เรื่องแปลกๆของกะเทยไทย เซอะ คิง โถ ควิน ไฮ แคนเบอร์ร่า พี่สอนน้อง กะเทยกว่าชีวิต ปกอกเปลือกเกย์ยุโรปเบียน เกย์กว่าชีวิต 108 พันธุ์ผู้ชาย ชีวิตยังไม่สิ้น
--	---	--	---

จะเห็นได้ว่า เรื่องราวต่างๆในคอลัมน์ของนิตยสารมิถุนา สนองตอบความต้องการของเกย์ที่รู้สึกโดดเดี่ยว

นิตยสารมิถุนาจึงใช้ภาพและเรื่องเขียนเป็นสื่อแลกเปลี่ยนประสบการณ์ ในลักษณะของ “เพื่อนช่วยเพื่อน” หรือ “พี่สอนน้อง” ถึงแม้ว่าเรื่องราวในนิตยสารมิถุนาในแต่ละยุคสมัยอาจเปลี่ยนไปตามนโยบายของผู้บริหาร จากยุคแรกๆที่บ่งบอกถึงความเป็น “ชาวดอกไม้” ซึ่งทำหน้าที่เป็นผู้ให้ความรู้และความเข้าใจเกี่ยวกับการใช้ชีวิตเกย์ และพยายามทำให้เกย์ได้พบเจอกัน ในช่วงนี้นิตยสารมิถุนาเสมือนเป็นบ้านหลังใหม่ที่ต้อนรับเกย์ที่รู้สึกสับสนอ้างว้างให้มีที่พักพิงอย่างอบอุ่น มาถึงยุคที่สอง เป็นช่วงที่นิตยสารมิถุนาเรียนรู้ที่จะร่วมมือกับสถานประกอบการเกย์มากขึ้น และเนื้อหาก็ยังคงเหมือนกับยุคแรกแต่มีความเข้มข้นในเรื่องเขียนแนววรรณกรรม มิถุนาในยุคที่สาม เป็นช่วงที่มีการปรับเนื้อหา ซึ่งความเป็นวาไรตี้แบบผู้ชายได้เข้ามาเจือจางความเป็นเกย์ กล่าวคือ มีความพยายามที่จะทำให้มิถุนาเป็นนิตยสารแนวบันเทิงคดีที่คนทั่วไปสามารถอ่านได้ เช่น เพิ่มคอลัมน์เกี่ยวกับภาพยนตร์ ท่องเที่ยว ดนตรี สุขภาพ ฯลฯ และยุคสุดท้ายเป็นช่วงที่ยาวนานที่สุด เมื่อมิถุนาได้วันที่ ธีระโรจนพงษ์เข้ามาเขียนคอลัมน์และมีบทบาทสำคัญที่ทำให้มิถุนากลายเป็นสื่อสำหรับการรณรงค์ป้องกันเอดส์ในชุมชนเกย์ การกระตุ้นให้ชาวเกย์มีสำนึกรับผิดชอบสังคม และตระหนักถึงสิทธิเสรีภาพที่ปรากฏอยู่ในสังคมเกย์ตะวันตก

มิถุนากับสังคมเกย์ไทยในทศวรรษ 2510-2530

ในช่วงที่นิตยสารมิถุนาถือกำเนิดขึ้นมา สังคมเกย์ไทยในช่วงเวลานั้นยังไม่เปิดเผย และไม่กล้าแสดงออก ผู้ชายที่รู้สึกรักเพศเดียวกันยังคงรักษาภาพพจน์ความเป็นชายเอาไว้ และจะแอบไปหาความสุขทางเพศในบาร์เกย์ซึ่งยังมีไม่มากนัก ในบทความเรื่องชุดกรูบาร์เกย์ไทยแลนด์ โดยเมอร์ซิดิส เบ็นซ์ (มิถุนาจูเนียร์ ฉบับที่ 32 ปี 2529 น. 36-43) เล่าว่าเกย์ในช่วงทศวรรษ 2510 จะมาเจอกันที่ร้านกาแฟแถวๆวัดโพธิ์ ส่วนบาร์เกย์ยุคแรกได้แก่เฟรมมิงเฮาส์ อยู่ใกล้ๆทางรถไฟย่านเพลินจิต และซีเฮก ใต้โรงแรมยุโรป ถนนเจริญกรุง บาร์เหล่านี้มีตู้เพลงยออดเหรียญ หลังจากนั้นบาร์ทั้งสองนี้ก็ปิดตัว ต่อมาที่บ้าน “ท่านชาย” บาร์ไซมิส และ บาร์ทิวลิป บทสัมภาษณ์เจ้าของบาร์ทิวลิป นูวดี แซ่โค้ว ในนิตยสารมิดเวสต์ ฉบับที่ 1 ปี 2529อธิบายว่า “มีปัญหาเยอะเกี่ยวกับสังคมไม่ยอมรับ เราจะตบแต่งแบบฟูฟาก็ไม่ได้เป็นที่เฟื่องเฟิงของบุคคลทั่วไป คนที่มาเที่ยวก็หลบๆซ่อนๆ ไฟสว่างนักก็ไม่ได้ คนไม่กล้าเข้า” ต่อมาในปี 2512เกิดบาร์ทไวไลท์ในย่านพัฒนาพงษ์ซึ่งถือเป็นบาร์เกย์ที่ได้รับความนิยมมากเพราะมีการเต้นออกโก้เป็นครั้งแรก หลังจากนั้นก็มีบาร์โรม และบาร์ฮอลลี

ส่วนเจ้าของบาร์ฮอลลีซึ่งเปิดมาตั้งแต่ปี 2516 อธิบายว่า “แรก ๆ คนขี้อายเยอะ คนเที่ยวก็น้อย ไม่ค่อยกล้าเที่ยวเพราะยังเกิดความอายอยู่ บาร์ที่ได้รับความนิยมคือบาร์ฮอลลี บาร์อื่นๆที่มีคือ บาร์โรม, ทิวลิป, ทอมบอย และโลนลี่บอย บาร์ช่วงนั้น (ปลายทศวรรษ 2510) มักจะถูกตำรวจจับบ่อย หนังสือพิมพ์เอาไปลงข่าว พอมีหนังสือแปลกออกมา คนก็รู้จักเกย์มากขึ้น บาร์ยุคแรกๆยังไม่มีเด็กออกฟ ไม่มีโชว์ เป็น

บาร์เต็นรำ แยกทุกคนที่มา เขาจะเต้นบอลรูมกัน อโกโก้ก็ยังมี หลังจากบอลรูมมาหน่อยก็มีโซลมาผสม ต่อมาก็คือเป็นบับเบิ้ล ตอนที่เรายังเป็นยุคของบอลรูม เกย์สมัยนั้นแต่งตัวแบบผู้ชายธรรมดา แต่สมัยนี้ (พ.ศ.2528) เกย์แต่งตัวไฮโซเหลือเกิน พวกเกย์จริงๆเขาไม่กรี๊ดกร๊าดหรอก เขาจะไม่ออกสาวให้เห็น" (มิถุนาจูเนียร์ ฉบับที่ 9, 2528 น.98) สุทัศน์ จันทร์เกตุ เจ้าของบาร์ฮอลลีโอดยังอธิบายว่าบาร์ที่เริ่มต้นมีอโกโก้และโซวร้องเพลงครั้งแรกคือบาร์ฮอลลีโอด โซวร้องเพลงครั้งแรกมีการนำกะเทยมาแต่งตัวให้สวย แบบมาริลีน มอนโรแล้วขึ้นไปร้องเพลงตามแผ่นเสียง นักร้องคนแรกคือหม่อมหลวงโสภิต อิศรเสนา ณ อยุธยา นอกจากนั้นยังมีตู้เพลงให้ลูกค้ามาหยอดเหรียญเพื่อฟังเพลง ยังไม่มีดีเจเปิดเพลง ส่วนการเต้นอโกโก้ ก็มีการจ้างเด็กเต้นแต่ยังไม่มีเกย์ออฟ แต่ต่อมาก็คือมีเด็กออฟ แยกที่มาเที่ยวมักจะนำเด็กไปเลี้ยง ทำให้เด็กทำงานอยู่ไม่นาน (มิถุนาจูเนียร์ ฉบับที่ 9, 2528 น.99-100)

ใน มิถุนาจูเนียร์ ฉบับที่ 15 ให้ข้อมูลว่าสังคมของเกย์เปิดเผยในกรุงเทพฯพบได้ที่บาร์ฮอลลีโอด, โรมคลับ, โลกลีบอย, ทิฟฟานี, ซีโรการ์เดน, บอดีบาร์, บาร์เบียรี่ ในย่านพัฒนาพงษ์และสุรวงศ์ บุคคลสำคัญที่มีบทบาทในธุรกิจบาร์เกย์ในยุคแรก ๆ คือ เล็ก มัตสุตะ อธิบายว่าบาร์เกย์ในช่วง พ.ศ. 2527 จะต้องลงทุนมากขึ้น เช่น ต้องมีเครื่องเสียงและแสงสีทันสมัย ต้องมีเหล่าจากต่างประเทศ นอกจากนั้นจะต้องมีโซวคาบารเว่ต์ของสาวประเภทสอง โซวอโกโก้บอย แยกที่มาเที่ยวส่วนใหญ่จะมาในวันศุกร์ วันเสาร์ และช่วงเทศกาลต่าง ๆ บาร์เกย์ที่เล็ก มัตสุตะเคยบริหารมา ได้แก่ บาร์ 99, บาร์การาจ, บาร์แดนนี่ส์ บันนี่ บอยคลับ และบาร์ซูปเปอร์เล็ก

ช่วงปลายทศวรรษ 2520 เป็นยุครุ่งเรือง (ยุคทอง) ของชาวเกย์เพราะมีสถานประกอบการเปิดจำนวนมาก โดยเฉพาะในซอยพัฒนาพงษ์ที่มีบาร์เกย์หนาแน่นที่สุดถึง 13 บาร์ ด้วยเหตุนี้ทำให้นิตยสารมิถุนา ต้องเปิดคอลัมน์เพื่อติดตามความเคลื่อนไหวในวงการบาร์ ชาวน่า คอกเทลเลานจ์ทั้งในกรุงเทพฯและพัทยา เพื่อให้เป็นข้อมูลท่องเที่ยวสำหรับเกย์ เช่น ข่าวเกี่ยวกับการจัดงานปาร์ตี้ งานประกวด หรืองานฉลองในบาร์ต่าง ๆ รวมทั้งข่าวการเปิดตัวบาร์ ชาวน่า และสถานบันเทิงสำหรับชาวเกย์ คนทำนิตยสาร มิถุนา ยอมรับว่าบาร์เกย์กับหนังสือเกย์รวมตัวกันอย่างเหนียวแน่น เพราะคนอ่านหนังสือเกย์ให้ความสำคัญกับกามารมณ์มากกว่าเนื้อหา ในช่วงทศวรรษ 2520-2530 มีบาร์เกย์และสถานเริงรมย์ที่เกย์นิยมเที่ยวเกิดขึ้นหลายแห่ง ได้แก่ ย่านสีลม-สุรวงศ์ ประกอบด้วย ซุปเปอร์สตาร์, บาร์แฮร์รี่, ซีโรบาร์, การ์เด็นบาร์, บาร์เบียรี่, ซุปเปอร์เล็ก, บาร์ฮอลลีโอด, มายเวย์, คราวสีลม, จัสมิน, จีนิซิส, ซุปเปอร์ เอ, Green Carnation, ตะวัน, King's Hawaii Club, Xanadu Club, Lionceau, Galaxy Boy, Chardonnay, New Man, Men & Men House ย่านสะพานควาย-ประดิพัทธ์ ประกอบด้วย อัดัม, สแต็ค, รากัสโซเลานจ์, ขลุ่ยทอง, Paradise, My House, เค-นู้ด, Four Season, Midnight Cowboy, The Crystal, Kasama, Nai'Poo,

New Kids, Free Zone, Hippodrome, Oasis, Two Way, Be High Bar, The Eagle, ทัอนซุง, The Palazzo, Charming ย่านสุขุมวิท ประกอบด้วย หนวดอินเตอร์เฮ้าส์, Rendervouz, Boss Sauna N'Gym, Bangkok Garden, Big Boy, Octopus, Studio 982, Moonstruck, คุ่มวังตาล ย่านเพชรบุรี-ประตูน้ํา ประกอบด้วย ป๊อปปี้คอกเทลเลานจ์, Happy Boy, เดอะ คอทเทจ, Second Tips, Him House, Mon Copain ย่านรามคำแหงประกอบด้วย Alex, Drakkar ย่านสาทร ประกอบด้วย Buddy Cocktail Lounge ย่านราชดำริ ประกอบด้วย กอแก้ว ย่านบางเขน ประกอบด้วย ตลับ, Richy Pub ย่านพระโขนง ประกอบด้วย Gimini

การเกิดขึ้นของบาร์จำนวนมากเหล่านี้ทำให้ผู้ประกอบการ และเจ้าของบาร์มีความคิดที่จะรวมกลุ่มกัน คล้ายๆกับเป็นสมาคมเกย์ ผู้นำคนสำคัญคือเจ้าของบาร์อพลอโล สุกัทสน์ จันทรเกตุ รองประธานคือวัลลภ เชื้อสะอาด เจ้าของบาร์มายเวย์ เลขานุการคือเล็ก มัตสุตะ เจ้าของบาร์ซูเปอร์ เล็ก กลุ่มธุรกิจบาร์เกย์เริ่มรวมตัวกันในปี 2529 โดยมีสมาชิกประมาณ 30 บาร์ ทั้งในกรุงเทพฯและพัทยา (มิถุนายนีเยร์ ฉบับที่ 34 ปี 2529 น.19) จุดประสงค์ของการรวมกลุ่มก็คือ ต้องการจัดระเบียบกฎเกณฑ์เกี่ยวกับการบริการ เช่น จัดระเบียบเด็กบริการ อย่างไรก็ตาม ในทางปฏิบัติ การรวมกลุ่มนี้เป็นไปได้ยากเพราะอุปสรรคหลายประการ เช่น ความขัดแย้งเชิงธุรกิจ

บาร์เกย์เหล่านี้ถูกนำเสนอเรื่องราวในนิตยสารเกย์รุ่นแรก ๆ จนกลายเป็นของคู่กันที่นิตยสารเกย์ทุกฉบับจะต้องมีโฆษณาและคอลัมน์แนะนำบาร์เกย์และคอกเทลเลาจ์ และในนิตยสาร มิถุนา มีคอลัมน์ย่อไปเสที่เกย์บาร์ ซึ่งเป็นการเขียนแนะนำว่าบาร์ตั้งอยู่ที่ไหน ใครเป็นเจ้าของ ใครเป็นผู้จัดการ บรรยากาศภายในบาร์เป็นอย่างไร เด็กในบาร์หน้าตาเป็นอย่างไร มีบริการและการแสดงอะไรบ้าง ราคาค่าบริการมากน้อยเท่าไร เป็นต้น นอกจากนั้นยังมีการสัมภาษณ์บริการหรือเด็กหนุ่มที่ให้บริการภายในบาร์ เป็นการพูดคุยสอบถามความคิดและทัศนคติต่อการทำงานในบาร์เกย์ เด็กหนุ่มที่มาทำงานในบาร์เกย์ส่วนใหญ่มีอายุระหว่าง 18-25 ปีและเป็นคนต่างจังหวัด เด็กหนุ่มเหล่านี้มีความคิดที่เปิดรับบุคคลที่เป็นเกย์ เพราะเห็นว่าเกย์เป็นคนที่สนุกสนาน และบางคนก็ยอมรับว่าเป็นเกย์หรือเป็นไบเซ็กชวล ในปี 2529 มิถุนา จูเนียร์เปิดคอลัมน์หนุ่ม 69, หนุ่ม 88 และหนุ่มหน้าสุดท้าย ซึ่งนำภาพสี่ของเด็กหนุ่มจากบาร์ต่างๆมาโฆษณา (ภาพนิ้ว) พร้อมชื่อบาร์และเบอร์โทรศัพท์ติดต่อ พร้อมทั้งการเปิดหน้าโฆษณาบาร์เกย์แบบสี่สี่ โดยบาร์แต่ละแห่งจะโฆษณาเชิญชวนให้ผู้อ่านไปใช้บริการ ซึ่งมีภาพหนุ่มๆในบาร์มาเป็นตัวอย่างและคำเชิญเช่น “เหนือความสุขทุกรูปแบบ แนบเนื้อหนุ่มหล่อที่ท่านพึงพอใจ” การเขียนแนะนำ การโฆษณา บาร์และเด็กบาร์เหล่านี้จะช่วยให้บาร์เหล่านี้เป็นที่รู้จักและเกย์จะเข้าไปใช้บริการเพิ่มมากขึ้น ซึ่งถือเป็นการตลาดที่เข้าถึงกลุ่มเป้าหมายโดยตรง (บาร์เกย์ไม่สามารถลงโฆษณาในนิตยสารทั่วไปได้) นอกจากนั้น

บาร์ต่างๆที่ลงในคอลัมน์ของไปเฮ้ที่บาร์เกย์ก็อาศัยช่องทางนี้ประกาศรับสมัครเด็กหนุ่มให้มาทำงานที่บาร์ ซึ่งเป็นช่องทางที่ไม่เสียค่าใช้จ่าย

บาร์เกย์ที่มีลักษณะเป็นบาร์อะโกโก้ จะมีเด็กหนุ่มหรือโกโก้บอยนั่งกางเกงขั้วในตัวเดียวยืนเด่นอยู่บนเวที บาร์อะโกโก้ที่มีชื่อยุคแรกๆ เช่น บาร์เปียร์ยานพัฒนพงศ์ เปิดบริการตั้งแต่ปี 2525 การศึกษาของอนันต์ นาวิไล(2537) ที่ให้เห็นว่าภายในบาร์เกย์จะมีกฎเกณฑ์และระเบียบต่างๆ ผู้ชายที่เข้ามาสมัครทำงาน จะต้องผ่านการฝึกปฏิบัติตน เช่น ฝึกเดินรำ ฝึกพูดสนทนา วางตัว เรียนภาษาอังกฤษเพื่อพูดกับชาวต่างชาติ ฝึกการมองแขก ฝึกเอาอกเอาใจ เป็นต้น ผู้ชายที่ขายบริการต้องสวมกางเกงในตัวเดียวในขณะที่ทำงานพร้อมกับติดเบอร์เพื่อให้แขกเรียกถูกต้อง ภายในบาร์จะมีเวทีสำหรับให้ผู้ชายบริการขึ้นไปเต้นหรือโชว์เรื่อนร่าง บางบาร์มีการแสดง fucking show หรือโชว์ร่วมเพศ แขกคนไหนสนใจผู้ชายขายบริการ หรือ “เด็ก” ก็จะเรียกเด็กมานั่ง ก่อนที่แขกจะเข้าบาร์ต้องเสียค่า drink ถ้าต้องการซื้อเด็กก็ต้องจ่ายค่า “ออฟ” ให้กับเจ้าของบาร์ ค่าตัวของเด็กจ่ายต่างหาก การศึกษาของอนันต์ ยังทำให้เห็นความสัมพันธ์แบบอุปถัมภ์ค้ำชู เช่น ชายที่มีฐานะดี มีอายุมากกว่ายอมเลี้ยงดูหนุ่ม ๆ (เด็กบาร์) หน้าตาดีแต่ยากจน โดยการส่งเงินให้ใช้ เช่าบ้านให้อยู่ ส่งให้เรียน และมีการแวะเวียนมาหาค้ำคืนเป็นประจำ ค่าใช้จ่ายในการเที่ยวบาร์เกย์ในช่วงปี 2529 ผู้ใช้บริการจะต้องเสียค่าบริการต่างๆ เช่น เครื่องดื่มประเภท Soft Drink 50 บาท ค็อกเทล 70 บาท เบียร์ 60 บาท กาแฟ 50 บาท วิสกี้ 70 บาท และค่าออฟเด็ก 120 บาท นอกจากนั้นลูกค้าที่ออฟเด็กอาจต้องเสียค่าโรงแรม ค่าอาหารเลี้ยงเด็ก และที่สำคัญค่าตัวเด็กแล้วแต่จะตกลงกัน

นิตยสารมิถุนามีความสัมพันธ์กับบาร์เกย์เหล่านี้ในลักษณะอุปถัมภ์ค้ำจุนกัน กล่าวคือ บาร์จะใช้ นิตยสารมิถุนาเป็นช่องทางโฆษณาเพื่อเชิญให้ชาวเกย์มาเที่ยว ในขณะที่นิตยสารมิถุนาจะใช้บาร์เกย์เป็นแหล่งเผยแพร่ข้อมูลข่าวสาร เพราะผู้อ่านส่วนใหญ่ของมิถุนาคือชาวเกย์ที่ไปเที่ยวบาร์ ซึ่งต้องการดูภาพนายแบบนู้ดที่อยู่ในมิถุนา ในปี 2533 มิถุนามีการโฆษณาบาร์เกย์มากขึ้น (15 หน้าโฆษณา) ซึ่งสะท้อนให้เห็นว่าบาร์เกย์เป็นผู้สนับสนุนหลักของมิถุนา ผู้อ่านรายหนึ่ง (ชื่อประเสริฐ / พญาไท) เขียนจดหมายไปถึงมิถุนาฉบับที่ 1 โดยเสนอแนะว่าให้มิถุนานำนิตยสารไปวางจำหน่ายในบาร์เกย์ เพราะจะช่วยให้ นิตยสารขายดีมากขึ้น และเกย์กล้าที่จะซื้อมากขึ้น นอกจากนั้น บาร์เกย์ยังมีกิจกรรมสังสรรค์และปาร์ตี้เพื่อดึงดูดให้ผู้อ่านมิถุนาเข้าไปร่วมงาน เช่น ปาร์ตี้วันเกิด ประกวดนายแบบ คาบาเร่ต์ การแสดงโชว์จากนายแบบ (โชว์เทียน, โชว์สีแบล็คไลท์) งานฉลองเทศกาล (วาเลนไทน์ สงกรานต์ ปีใหม่ ลอยกระทง) เป็นต้น กิจกรรมเหล่านี้เป็นความสนุกสนานยามค่ำคื่นของชาวเกย์ที่อาศัยในเมืองและมีรายได้เพียงพอสำหรับการซื้อความบันเทิงในลักษณะนี้ การอ่านมิถุนาจึงเป็นการเรียนรู้ที่จะเข้าใจชีวิตเกย์ในเชิงทฤษฎี

ในขณะที่การเที่ยวบาร์เกย์ และชานาเกย์ คือการเรียนรู้ชีวิตเกย์ในทางปฏิบัติ ความสัมพันธ์ดังกล่าวนี้ทำให้สังคมของเกย์ไทยค่อยๆก่อตัวเป็นรูปเป็นร่างผ่านการใช้ชีวิตยามค่ำคืนและบริโภคสื่อ

ในช่วงกลางทศวรรษ 2530 สถานที่เที่ยวของเกย์ประเภทชานาเริ่มขยายตัวและเพิ่มจำนวนมากขึ้น ความนิยมในการเที่ยวบาร์ที่มีเด็กออฟฟิศๆลดน้อยลง เพราะการเที่ยวชานาให้ความตื่นเต้นสนุกสนานมากกว่า มีราคาถูกกว่า ค่าผ่านประตูประมาณ 100-200 บาท และสามารถมีเซ็กส์กับคนแปลกหน้าได้หลายคนโดยไม่ต้องเสียค่าใช้จ่าย ชานาจึงเข้ามาเป็นทางเลือกใหม่ของเกย์ในเมืองที่ไม่ต้องการเสียเงินจำนวนมากให้กับบาร์ออฟฟิศ ชานาที่เปิดให้บริการในช่วงนี้ได้แก่ Devid De Bangkok บริเวณเชิงสะพานพระปิ่นเกล้า The Colony ย่านทองหล่อ Farose และภูเก็ต ย่านประติพัทธ์ ชานาสุโขทัย เขตดุสิต ที่เชียงใหม่มีชานาชื่ออิมสยาม อยู่หน้าโรงแรมมหานคร ชานาเหล่านี้ลงโฆษณาในนิตยสารมิถุนา แต่ยังมีชานาอีกส่วนหนึ่งที่ไม่ได้โฆษณาในมิถุนา เช่น บาบีลอน, จีจี, และโอบีลิส

นิตยสารมิถุนาในมิติกามารมณ

สิ่งที่ทำให้มิถุนาเป็นที่นิยมในหมู่มุเกย์ ก็คือ การนำเสนอเรื่องราวทางเพศและกามารมณ ไม่ว่าจะเป็ประสบการณ์เซ็กส์ ภาพนายแบบหนุ่ม การส่งภาพลับของนายแบบ และการลงโฆษณาหาคนรัก ความรักและความใคร่จึงเป็สิ่งที่มิถุนานำเสนอเพื่อความต้องการของผู้อ่าน ภาพลับนายแบบคือสิ่งที่เกย์ต้องการเป็เจ้าของเพราะเป็สิ่งที่ช่วยต่อเติมจินตนาการทางเพศ มิถุนาได้อธิบายว่าภาพลับเฉพาะของนายแบบคือ “แรงระเบิดของความปรารถนา” คำโฆษณาเพื่อดึงดูดให้ผู้อ่านสั่งซื้อภาพลับนายแบบอธิบายว่า “หลังจากคุณได้โลมไล่สายตากับภาพชุดนายแบบประจำฉบับนี้มาแล้ว อาจมีบางสิ่งบางอย่างค้างคาอยู่ในใจคุณ คุณรุ่นและเร้าร้อน มีบางสิ่งเป็กำแพงขวางกั้นภาพฝันอันบรรเจิดของคุณ ถ้าคุณต้องการระเบิดกำแพงที่ขวางกั้น คุณต้องจุดชนวนด้วยมือของคุณเอง” (มิถุนา ฉบับที่ 1 ปี 2527 น.115) คำอธิบายนี้สะท้อนให้เห็นได้เป็อย่างดีเกี่ยวกับเรื่องราวทางกามารมณ เช่นเดียวกับการเล่าประสบการณ์ทางเพศแบบตรงไปตรงมา

ในเรื่องเล่าประสบการณ์ทางเพศที่มีผู้อ่านส่งเข้าไป มีการอธิบายลีลา ท่วงท่าของกิจกรรมทางเพศแบบโจ่งแจ้ง เช่น “เขาใช้ปากดูดเจ้าโลกของผมหงสลับกับการใช้ลิ้นเลียที่พวงสวรรค์ของผมห แล้วก็เลียได้จากจุดนั้นขึ้นมาเรื่อยๆ ในที่สุดเขาก็ประกบปากของเขาเข้ากับปากของผมห ลิ้นของเขาตวัดไปมา” “ผ้าเช็ดตัวที่เขาหุ่บนอนหลุดจากกาย ของเขาผองาดขึ้นเหมือนจอมจางอง เขาจับมือผมหไปวางบนส่วนนั้นของเขา” “เราทั้งสองเกิดอารมณ์ขึ้นมาแล้ว อารูขของผมหเริ่มต้อสู้ ผมหเลื่อนไปจับอารูขเขา ใ้อโฮเต็มไม้เต็มมือ” “ผมหใช้ปากครอบๆปากางองของเขาและรู้สึกสัมผัสกับสิ่งทีผมหต้องการ ขนาดของมันไม่ใช่เล่นกำลังแข็งตัว” “เขา

อมของผมหูเหมือนกับเด็กกำลังลิ้มรสไอติม เขาทำให้ผมมีความสุข” “เขาก็มเอาน้ำมาไซ้ตรงกลุ่มหญ้า รอบโคนอาวูธ ผมเสียวสยิวอย่างบอกไม่ถูก เขาเริ่มเอาลิ้นเลียตรงส่วนหัว ผมไม่รอช้าใช้มือประคองท้าย ทอยเขาให้หอมเข้าทั้งดุ้น ผมโยกเข้าออกอย่างช้าๆ มันเสียวถึงขั้วหัวใจเลย” นอกจากนั้น ในประสบการณ์ ทางเพศยังบ่งบอกถึงอารมณ์ความปรารถนาของเกย์ไทยที่มีต่อรูปร่างหน้าตาของผู้ชาย เช่น “เขาเป็นคนที่ น่ารักมาก ปากบางๆ เล็กๆ สีชมพู ช่างพูดช่างเอาใจ” “พีหนุ่ยเป็นหนุ่มที่จัดได้ว่าเซ็กซี่มากเลย เป็น นักกีฬา ตัวโต ผิวคล้ำนิดๆ สูงประมาณ 180 ซม. แต่ก็มีกล้ามเนื้อแต่พองาม คิ้วดก ตาคมเข้ม จมูกโด่ง ปากบาง มีเขี้ยวนิดๆ เวลายิ้ม มีหนวดเครา แต่งตัวดี สะอาด บุคลิกเนียบ” “ผมยังจำองเขาอยู่นานเท่า นาน ตั้งแต่โบหน้าทีเกลี้ยงเกล้า หนวดและเคราของเขาถูกโกนหมด ต่ำลงมาบนแผงอก เขาเป็นคนมีขนที่ แผงอกมากๆ จนไปถึงส่วนนั้นของเขา ขนรักแร้วาวออกมา น่าดูบได้ยิ่งนัก”

เรื่องเล่าเกี่ยวกับเซ็กส์เหล่านี้ สะท้อนให้เห็นว่าเกย์สามารถทำกิจกรรมทางเพศได้ในหลายสถานที่และ หลายโอกาส ไม่ว่าจะเป็น ในหอพัก ค่ายพักแรม บ้าน โรงเรียน โรงพละ ห้องน้ำ รถโดยสาร รถไฟ เรือยนต์ ฯลฯ และบุคคลที่เกย์จะมีความสัมพันธ์ทางเพศด้วยมีหลายประเภท ไม่ว่าจะเป็นเพื่อนในโรงเรียน รุ่นพี่ ญาติพี่น้อง ชาวเขา และคนแปลกหน้า เรื่องเล่าประสบการณ์ทางเพศได้รับความนิยมนอกจากผู้อ่าน พอลสมควร ปลายปี 2528 มิถุนาจึงผลิตหนังสือรวมประสบการณ์ขึ้นโดยเฉพาะโดยใช้ชื่อหนังสือเกสร ประสบการณ์ จำหน่ายราคาเล่มละ 20 บาท

นอกจากเรื่องเล่าแล้ว ยังมีคอลัมน์ “ย่องไปเฮที่บาร์เกย์” และ “ข่าวคราวเกย์บาร์” เป็นการแนะนำสถานที่ ที่ท่องเที่ยวของเกย์ที่ต้องการไปแสวงหาความสำราญทางเพศกับเด็กหนุ่มๆ คอลัมน์นี้จะแนะนำสถานที่ตั้ง บรรยากาศภายในบาร์ การบริการ แนะนำห้องๆ หรือเด็กฮ็อฟที่เป็นพนักงานต้อนรับในร้าน พร้อมกับการ สัมภาษณ์แบบสั้นๆ เกี่ยวกับการทำงานของน้องๆ เด็กฮ็อฟเหล่านี้จะเป็นเด็กที่มาจากต่างจังหวัด มาจาก ครอบครัวที่ยากจนเข้ามาทำงานในเมืองหลวง และมีการศึกษาน้อย นอกจากนั้นยังมีการสัมภาษณ์ เจ้าของร้านเกี่ยวกับความเป็นมาของบาร์นั้นๆ รวมทั้งมีการทำแผนที่ที่ตั้งของบาร์เกย์ต่างๆ เพื่อให้ผู้อ่าน สามารถเดินทางไปได้ การแนะนำบาร์เหล่านี้ถือเป็นการโฆษณาบาร์ และเชิญชวนให้ผู้อ่านไปเที่ยวบาร์ บาร์ที่มีสายสัมพันธ์ที่ดีกับมิถุนาจูเนียร์ คือ บาร์ฮอลลโล ย่านสีลม บาร์อดัมและบาร์ Stax ย่านสะพาน ควาย Inter Mustache's House ย่านสุขุมวิท บาร์ซูปเปอร์เล็กย่านสุรวงศ์ Poppy Cocktail Lounge ช้างโรงหนังออกสการ์ และบาร์อดัมแอนด้อฟ พัทยา ความสัมพันธ์ดังกล่าวนี้เกิดจากการแลกเปลี่ยนเชิง การค้า ซึ่งบาร์เกย์จะลงโฆษณาในนิตยสารมิถุนาจูเนียร์ และผู้อ่านที่เป็นสมาชิกมิถุนาคลับก็จะมีส่วนลด 10 เปอร์เซ็นต์เมื่อไปเที่ยวบาร์เหล่านี้

นอกจากนั้น มิถุนาจูเนียร์ฉบับที่ 16 ปี 2528 ได้ประกาศเชิญให้ผู้อ่านร่วมประกวดภาพ “Mr.June” โดยส่ง

รูปถ่ายของตัวเองที่สวมชุดลำลอง 1 ภาพ ภาพครึ่งตัวเห็นใบหน้าชัดเจน 1 ภาพ และภาพเปลือย 2 ภาพ รางวัลสำหรับผู้ชนะการประกวดคือเงิน 10,000 บาท อันดับสอง 8,000 บาท อันดับสาม 5,000 บาท ผู้ที่ได้รับรางวัลทั้งสามนี้จะต้องยินยอมเป็นนายแบบประจำของมิถุนา โดยที่นิตยสารมิถุนาจะไม่จ่ายค่าตอบแทนใดๆอีก ยกเว้นค่าพาหนะ ค่าอาหารและค่าที่พักในระหว่างการถ่ายแบบ รวมทั้งจะได้เป็นนายแบบสังกัดชมพูนุชเป็นเวลา 1 ปี ซึ่งจะได้รับงานเดินแบบ งานโฆษณาและงานอื่นๆ สำหรับผู้ที่เข้ารอบ 20 คนสุดท้าย มิถุนาจะเป็นผู้พิจารณาคัดเลือกว่าใครจะเหมาะสมที่จะถ่ายแบบในนิตยสารมิถุนาจนเยียรกิจกรรมดังกล่าวนี้สะท้อนให้เห็นว่านิตยสารใช้การประกวดเป็นช่องทางในการค้นหานายแบบ ซึ่งผู้ชายหรือเกย์ที่ต้องการเข้าวงการจะให้โอกาสนี้เป็นเส้นทางสู่อาชีพนายแบบหรือนักแสดงต่อไป ทั้งนี้ จะเห็นว่านายแบบมีความสำคัญต่อชีวิตทางเพศของเกย์ไทยในแง่ของการเป็นสินค้าสำหรับเกย์ และเป็นการเปลี่ยนสถานภาพทางสังคมจากคนที่ไม่มีความรู้จักรูปแบบไปสู่งานเป็นนายแบบ

ปลายปี 2527 มิถุนาจนเยียรได้ออกหนังสือรวมภาพนายแบบ 10 คน ซึ่งถือเป็นหนังสือแนวอัลบั้มภาพนู้ดผู้ชายครั้งแรกของประเทศไทย หนังสือเล่มนี้จำหน่ายราคา 150 บาท ถ้าเป็นสมาชิกนิตยสารมิถุนาจนเยียรจะเหลือ 120 บาท ในปี 2528 มิถุนาก้ออกหนังสือจนเยียรอัลบั้มนายแบบ เป็นหนังสือภาพสีสี่จำหน่ายเล่มละ 40 บาท หนังสือนายแบบเล่มนี้ ผลิตขึ้นมาเพื่อตอบสนองผู้อ่านเกย์ที่ต้องการสะสมภาพนู้ดของนายแบบที่เคยนำเสนอในมิถุนาจนเยียรและมิถุนาเล่มใหญ่ และผลิตหนังสือรวมภาพลับนายแบบจำหน่ายเล่มละ 200 บาท หนังสือเหล่านี้เป็นตัวอย่างให้กับหนังสือในแนวเดียวกันที่ถูกผลิตขึ้นมาในระยะหลัง นอกจากนั้น มิถุนายังเป็นผู้ริเริ่มนำภาพเปลือยนายแบบมาทำปฏิทิน ส.ค.ส. และโปสเตอร์ควาเลนไทน์สำหรับเกย์เป็นครั้งแรกในปี 2528 โดยจำหน่ายในราคาชุดละ 50 บาท รวมทั้งการผลิตวีดิโอเกย์คนไทยเรื่องแรก(หนึ่งปี)เรื่องเส้นทางสายนี้ ออกจำหน่ายม้วนละ 1,000 บาท และจำหน่ายวีดิโอเกย์ต่างประเทศม้วนละ 700 บาท การโฆษณาวีดิโอจะมีมากขึ้นในช่วงปี 2530 เป็นต้นมา โดยเฉพาะวีดิโอเกย์จากสหรัฐอเมริกา มิถุนาเปิดคอลัมน์แนะนำวีดิโอและมีใบสั่งซื้อทางไปรษณีย์ ม้วนละ 500 บาท

สินค้า เรื่องเล่า และกิจกรรมที่กล่าวมาทั้งหมดนี้สะท้อนให้เห็นถึงมิติทางกามารมณ์ในชุมชนเกย์ไทยที่ก่อตัวขึ้นมาบนเรือนร่างของเพศชายและภาพเปลือยนายแบบ อาจกล่าวได้ว่าทั้งกามารมณ์ ชุมชนเกย์ และสื่อโป๊เปลือยมีความสัมพันธ์กันอย่างไม่ออก

นิตยสารมิถุนาในมิติทางสังคม

นิตยสารมิถุนาไม่ได้เป็นเพียงสื่อที่ช่วยปลดปล่อยอารมณ์ทางเพศให้กับเกย์เท่านั้น หากแต่ยังเป็นที่ให้คำปรึกษาปัญหาชีวิตและเป็นสื่อที่ให้เกย์ได้มีโอกาสพบเจอกัน ในปี พ.ศ.2527 นิตยสาร มิถุนาจนเยียร

ฉบับที่ 6 นำเสนอเรื่องราวกิจกรรม “เพื่อนชายพบเพื่อนชาย” ที่ร้านซุปรเปอร์สตาร์ย่านพัฒนาพงศ์ ซึ่งถือเป็นดิสโก้เทคที่ทันสมัยมากในช่วงเวลานั้นและเป็นสถานที่ที่เกย์นิยมมาเที่ยว ในกิจกรรมนี้มีการประกวด “หนุ่มหล่อ” และ “หนุ่มสวย” (ผู้ชายแต่งเป็นหญิง) มีผู้สนใจสมัครเข้าประกวดจำนวนมาก หนุ่มหล่อที่เข้าประกวดจะใส่ชุดชาวติดโบว์หลายเลขสีชมพู ส่วนหนุ่มสวยจะแต่งชุดแฟนซีตามจินตนาการของตนเอง แยกที่มาร่วมงานรู้ว่ากิจกรรมนี้เป็นกิจกรรมเพื่อชาวเกย์

มิถุนาจูเนียร์ ฉบับที่ 6 ปี 2527 ได้เปิด “มิถุนาคลับ” ขึ้น โดยมีจุดประสงค์เพื่อให้ชาวเกย์ที่อ่านนิตยสารมิถุนาที่อยู่ห่างไกลกันมาทำกิจกรรมร่วมกัน กิจกรรมนี้ใช้ชื่อว่า “นัดพบเพื่อนร่วมทาง” นิตยสารมิถุนาพยายามใช้สรรพนามว่า “เพื่อนชายชาวดอกไม้” เพื่อบ่งบอกถึงอัตลักษณ์ของชายรักชายที่พยายามแสวงหาหนทางสร้างสังคมของตัวเอง ในปี 2528 มิถุนาคลับมีสมาชิกประมาณ 300 กว่าคน สิทธิของสมาชิกจะได้รับส่วนลดในการใช้ชื่อนิตยสาร มิถุนา ส่วนลดการใช้บริการในร้านค้าหรือสถานประกอบการที่ทำข้อตกลงกับนิตยสารมิถุนา ทางนิตยสารมิถุนาได้จัดงานนัดพบระหว่างสมาชิก โดยเป็นการนัดพบในกลุ่มเล็ก ๆ ประมาณ 6-7 คน นอกจากนั้นยังมีการจัดทัวร์ครั้งแรกไปเกาะเสม็ดในมีนาคมปี 2528 มีผู้เดินทางไปทัวร์ทั้งสิ้น 25 คน แต่ละคนมาจากอาชีพต่าง ๆ เช่น ครู ข้าราชการ เกสท์ นักธุรกิจ นักแสดง และอาจารย์มหาวิทยาลัย มีทั้งเกย์ในกรุงเทพฯและต่างจังหวัด ทัวร์ครั้งที่สองจัดในเดือนพฤษภาคม 2528 ค่าบริการ 200 บาท โดยพาไปเที่ยววนอุทยานแห่งชาติเขาใหญ่ มีผู้เดินทาง 22 คน ทัวร์ครั้งที่สามพาไปล่องแพกาญจนบุรีในเดือนมิถุนายน 2528 ทัวร์ครั้งที่สี่จัดที่เกาะล้านในเดือนธันวาคมปี 2528 รวมทั้งนิตยสาร มิถุนาได้เช่าบ้านไว้ให้เฉพาะสมาชิกเพื่อใช้เป็นที่พักผ่อนและพบเจอกัน บ้านเช่านี้มีชื่อว่า Mithuna House มิถุนาคลับยังขยายสาขาไปต่างจังหวัด ได้แก่ เชียงใหม่ ขอนแก่น นครศรีธรรมราช และหาดใหญ่ นอกจากนั้นมิถุนายังจัดให้คำปรึกษาปัญหาชีวิต หรือ Mituna's Counselor Club ซึ่งผู้อ่านสามารถโทรศัพท์ไปในวันเวลาเพื่อขอคำปรึกษาปัญหาต่างๆได้ตลอดเวลา

ในเดือนเมษายน ปี 2528 มิถุนาจูเนียร์ได้จัดงานฉลองครบรอบหนึ่งปีของนิตยสาร โดยร่วมงานกับเสื่อยี่ห้อโดมอน ในงานนี้มีการเชิญผู้อ่านให้เข้าร่วมงานโดยซื้อบัตรในราคา 90 บาท ภายในงานมีการแสดงโชว์ของคณะ Dior Show การเดินแฟชั่นชุดว่ายน้ำ และการโชว์นายแบบที่เคยถ่ายภาพในนิตยสารมิถุนาจูเนียร์ ซึ่งถือว่าเป็นแฟชั่นโชว์ที่เซ็กซี่มากที่สุดที่เคยจัดมา งานฉลองนี้ถือเป็นงานปาร์ตี้เกย์ที่จัดในโรงแรมอินทรา

คอลัมน์สโมสรรมิถุนา ยังเป็นช่องทางให้เกย์ได้ติดต่อสื่อสาร เช่น หาเพื่อนหรือคนรัก เกย์จำนวนมากส่งรูปของตัวเองมาประกาศหาเพื่อนในคอลัมน์นี้ ในช่วงปี 2534 เป็นต้นมาคอลัมน์นี้มีการขยายหน้ามากขึ้น และทำให้มีเกย์มากถึง 80 คนประกาศหาเพื่อนและแฟน ความนิยมในคอลัมน์นี้ทำให้ มิถุนา ต้องจัดทำ

หนังสือสโมสรมิถุนาฉบับพิเศษในปี 2539 โดยรวบรวมเกย์กว่า 200 คนไว้ในหนังสือเพื่อให้เกย์สามารถเลือกเพื่อนและคนรักได้ตามความพอใจ ตัวอย่างคำประกาศหาเพื่อนและคนรักใน มิถุนา ฉบับที่ 65 ปี 2534 เช่น ผมอายุ 21 ปี หน้าตาดี ผิวสีดำนแดง อยากมีเพื่อนไว้คลายเหงา อายุ 18-25 ปี สูง 170 ขึ้นไป โดยเฉพาะคิงนั๊กกีฬา ผมเป็นคนใต้ อดีตเป็น ต.ช.ด. แต่ด้วยความผิดพลาดบางประการต้องได้รับโทษจำคุก ขณะนี้เหลือเวลาอีก 9 เดือนจะพ้นโทษ อยากมีเพื่อน อยากมีผู้อุปการะเพียงแต่ขอให้คุณมองดูเป็นผู้ชายจริง ๆ หน้าตาดี ไม่แสดงออกเด็ดขาด ผมอายุ 21 ชอบธรรมชาติป่าเขาและดนตรีพื้นเมืองเหนือมาก ใครก็ได้ที่พร้อมจะเป็นแฟนผมไปตลอดชีวิต แต่ไม่แสดงออกนะครับ ไม่จำกัดอายุ การศึกษา เชื้อชาติ ถ้าเป็นเอดส์ ผมขอรับเป็นเพื่อนไม่รังเกียจ

ในคอลัมน์หน้าต่างมิถุนา ถือว่าเป็นช่องทางสำคัญอีกช่องทางหนึ่งของการปรึกษาปัญหาชีวิตเกย์ หรือข้อสงสัยและคำถามเกี่ยวกับเกย์ที่ไม่รู้จะถามใคร โดยเจ้าของคอลัมน์ กิติกร มีทรัพย์ จะทำหน้าที่เป็นผู้ให้คำปรึกษาและให้คำตอบในเรื่องต่างๆ ตัวอย่างเช่น ผู้อ่านอยากทราบว่าเกย์ชอบประกอบอาชีพการมารุ่นจริงหรือเปล่า กิติกรก็จะอธิบายว่าไม่จริง เพราะปัญหาความรุนแรงมาจากสังคม อีกตัวอย่างหนึ่ง ผู้อ่านชื่อสุพันส่งจดหมายมาถามว่าทำไมถึงเลิกชอบเพศเดียวกันไม่ได้ ทั้งๆที่มีภรรยาอยู่แล้ว กิติกรตอบว่าการร่วมรักกับผู้หญิงไม่ได้หมายความว่าผู้ใช้ชีวิตร่วมกับผู้หญิงได้ และแนะนำว่าควรอธิบายให้ภรรยาเข้าใจถึงความต้องการของเขา ในปี 2528 คอลัมน์หน้าต่างมิถุนาเปลี่ยนผู้รับผิดชอบเป็น นิติพันธ์ ซึ่งเข้ามาแทนกิติกร มีทรัพย์ซึ่งลาออกไป เช่นเดียวกับคอลัมน์ในหนังสือขาว ซึ่งเป็นพื้นที่สำหรับเกย์ที่จะแสดงความรู้สึก เป็นพื้นที่อิสระ บรรณาธิการต้องการใช้คอลัมน์นี้เป็นช่องทางระบายของผู้อ่าน โดยที่ผู้อ่านสามารถส่งข้อเขียนความยาวประมาณ 2-3 หน้ามาเผยแพร่ได้ ตัวอย่างเช่น เรื่องเกิดเป็นเกย์มันก็ไปอีกแบบ โดยสีม่วงใส เผยแพร่ในมิถุนาจูเนียร์ ฉบับที่ 8 ปี 2527 อธิบายว่า “ก่อนอื่นฉันต้องบอกว่าฉันเป็นเกย์ร้อยเปอร์เซ็นต์ และฉันก็เกิดมาเพื่อเป็นเกย์โดยเฉพาะ อันที่จริงฉันน่าจะบอกว่า ฉันเป็นเกย์ตั้งแต่อยู่ในท้องแม่ ฉันขอรับประกันว่าความเป็นเกย์ของฉันไม่ได้เกิดจากการชักพาหรือส่งเสริมจากใคร ใจฉันมันชอบเองและฉันก็มีความสุขตามอัตภาพเสมอมา...” (มิถุนาจูเนียร์ ฉบับที่ 8, 2527น.127)

นอกเหนือจากการเป็นสื่อให้เกย์ได้พบเจอกันและทำกิจกรรมทางสังคมด้วยกันแล้ว มิถุนาจูเนียร์ยังทำหน้าที่ต่อสู้และเป็นปากเป็นเสียงให้กับเกย์ทั้งหลาย ตัวอย่างเช่น ในมิถุนาจูเนียร์ฉบับที่ 32 ปี 2529 มีสารคดีพิเศษเกี่ยวกับอคติทางสังคมที่มีต่อชาวเกย์และโฮโมเซ็กชวล มิถุนาจูเนียร์พยายามทำให้ผู้อ่านเข้าใจว่าเกย์มิใช่คนที่ป่วยทางจิต หรือเป็นอาการของโรคที่ต้องได้รับการบำบัดรักษา แต่สังคมควรให้โอกาสคนเหล่านี้ในการแสดงความรู้สึกความสามารถ และเลิกประณามหยาบเหยียด ในปี 2530 มิถุนาฉบับที่ 46 ได้นำเสนอบทความเรื่อง “หากริจะเป็นเกย์ที่ดี” โดยมีข้อแนะนำให้เกย์ปฏิบัติตัวอย่างเหมาะสม และมี

การใช้คำว่า “กุลเกย์” ซึ่งหมายถึงการเป็นเกย์ที่ดี รู้จักกาลเทศะ โดยมีข้อปฏิบัติตัว 7 ประการ คือ 1) เชื้อมั่นเคารพและให้เกียรติตัวเอง 2) ทำตัวสงบเสงี่ยม 3) ตัดความอาฆาตมาดร้ายและริษยา 4) อย่าคิดเป็นศัตรูกับเพศที่ถูกต้อง 5) ปลงกับการถูกรังเกียจ 6) ศึกษาข้อจำกัดและความสามารถของตัวเอง และ 7) อย่ามักมากในกามารมณ์ (มิถุนา ฉบับที่ 46 ปี 2531 น.132-133)

จะเห็นได้ว่า มิถุนาได้สร้างพื้นที่ทางสังคมให้เกย์ในเมืองได้มีโอกาสติดต่อสื่อสารและพบเจอกัน มิถุนาจึงเปรียบเสมือนการรวมประสบการณ์ชีวิตของเกย์ที่รู้สึกโดดเดี่ยว เหงา และอ้างว้าง และทำให้ความรู้สึกเหล่านี้ได้รับการเยียวยา ขณะเดียวกันก็ทำให้เกย์รู้สึกมีเพื่อนที่ให้คำปรึกษาปัญหาต่างๆ สังคมเกย์ที่มิถุนาได้สร้างขึ้นยังเป็นกระจกสะท้อนให้เห็นว่าเกย์ที่อ่านมิถุนาส่วนใหญ่เป็นเกย์ที่มีความรู้ มีการศึกษา และมีหน้าที่การงานที่ดี ซึ่งคนเหล่านี้ต้องการที่จะวิพากษ์วิจารณ์สังคมรอบข้างที่ดูถูกเหยียดหยามเกย์ และต้องการสร้างสังคมของเกย์ขึ้นมาเพื่อที่จะรวมตัวทำกิจกรรมทางสังคม ทั้งนี้ สังคมเกย์ที่มีนิตยสารมิถุนาเป็นผู้หล่อหลอมยังเชื่อมโยงและสัมพันธ์กับการบริโภคสินค้าและบริการ ทำให้เกย์ที่จะเข้ามาสู่สังคมแบบนี้จำเป็นต้องมีฐานะทางเศรษฐกิจดี และมีรายได้เพียงพอที่จะซื้อสินค้าและบริการต่างๆ ในบาร์ ชานูนา วิดีโอ อัลบั้มนายแบบ และภาพโป๊เปลือยทั้งหลาย

เรื่องเล่าชีวิตของเกย์ไทยในนิตยสารมิถุนา

มิถุนาจูเนียร์ ฉบับที่ 5 มีคอลัมน์หน้าต่างมิถุนาเป็นครั้งแรก คอลัมน์นี้เป็นช่องทางที่ผู้อ่านส่งจดหมายมาถึงเพื่อปรึกษาปัญหาชีวิต สอบถามหรือระบายความในใจเกี่ยวกับการใช้ชีวิตเป็นเกย์ เจ้าของคอลัมน์นี้คือกิติกร มีทรัพย์ ชี้แจงว่าทางนิตยสาร มิถุนา รับผิดชอบต่อความคับข้องใจของผู้อ่าน เพราะมีจดหมายส่งเข้ามา มากโดยต้องการระบายความในใจ ความสงสัย และปรับทุกข์เกี่ยวกับตัวตนทางเพศ และความเป็นเกย์ของตัวเอง ตัวอย่างคำถามเช่น เกย์ชอบประกอบอาชีพกรรมกรรุนแรงใช้หรือเปล่า เกย์ควีนชอบแต่งตัวเป็นผู้หญิงใช้หรือเปล่า เป็นต้น คำถามเหล่านี้สะท้อนให้เห็นว่าเกย์ในสังคมไทยตระหนักและรับรู้ถึงความ เป็นเกย์ในฐานะที่เป็นอัตลักษณ์ที่แตกต่างไปจากผู้ชาย ผู้หญิง และกะเทย ตัวอย่างการระบายความในใจ เช่น มิถุนาจูเนียร์ ฉบับที่ 8 มีจดหมายจากผู้อ่านอธิบายว่าเมื่อเรียนอยู่มัธยม ตนเองสำเร็จความใคร่กับเพื่อนชายโดยไม่ได้ตั้งใจเพราะเพื่อนเมาและมาค้างที่บ้าน แต่เมื่อเวลาผ่านไป 10 ปี เขารู้สึกชอบผู้ชายมากกว่าผู้หญิง และชอบอ่านเรื่องเกย์ ทำให้เขาคิดว่าตนเองเป็นเกย์ แต่เขาก็พยายามฝืนใจตัวเองเอาไว้

มิถุนาจูเนียร์ ฉบับที่ 10 มีจดหมายเล่าว่าตนเองมีความรักกับเพื่อนผู้ชายแต่ไม่กล้าแสดงออกเพราะกลัวเสียเพื่อน เขาจึงต้องเก็บความรู้สึกไว้และรู้สึกปวดร้าว อีกฉบับหนึ่งเล่าว่าตนเองยอมรับว่าเป็นเกย์แต่ไม่แสดงออก เขารู้จักกับผู้หญิงคนหนึ่งที่ต้องการแต่งงานกับเขา แต่เขาไม่ได้รักเธอ เพราะเขารักผู้ชายอีก

คนหนึ่งที่เป็นทหาร เขากำลังตกอยู่ในสถานการณ์ที่ยากลำบากระหว่างการเลือกแต่งงานกับผู้หญิงหรือใช้ชีวิตอยู่กับผู้ชายที่เขารัก ในมิถุนายนปี 11 ปี 2528 เกย์คนหนึ่งเขียนจดหมายว่าชีวิตของเขาแสนเศร้าเพราะอายุไม่กล้าแสดงออกถึงความเป็นเกย์ ไม่กล้าที่จะรักผู้ชาย เขาคิดว่าคนทั่วไปรังเกียจเกย์ มิถุนา ปี 13 มีจดหมายจากพ่อคนหนึ่งบอกว่าลูกของเขาเป็นเกย์ แต่เขาไม่อยากให้ลูกเป็น เขาก็มีความคิดที่จะพาลูกไปพบจิตแพทย์เพื่อรักษา ในมิถุนายนปี 15 ปี 2528 เกย์อายุ 19 ปี ระบายความในใจไปถึงบรรณาธิการว่า “ผมไม่สามารถประกาศตัวในสิ่งที่ผมเป็นได้ ผมพยายามต่อสู้กับความรู้สึกอันรุนแรงของตัวเองมาโดยตลอดอย่างปวดร้าว” ในมิถุนายนปี 16 ปี 2528 เกย์วัยรุ่นคนหนึ่ง (ชั้น ม.3) เขียนจดหมายสารภาพว่าตนเองเป็นเกย์ แต่พ่อแม่ไม่ยอมรับ เวลาชื่อมิถุนาก็ต้องแอบอ่านแล้วซ่อนไว้ เขาอยากบอกความจริงกับพ่อแม่แต่ไม่กล้า ตัวอย่างเหล่านี้สะท้อนให้เห็นว่าชายรักชายในสังคมไทยตระหนักถึงความเป็นเกย์ของตนเองโดยอาศัยการอ่านนิตยสารของชาวเกย์

มิถุนายนปี 17 ปี 2528 ผู้อ่านที่ใช้นามปากกาว่าเกย์อมตะเขียนเล่าเรื่องตัวเองในคอลัมน์ในหนังสือชื่อว่า “เมื่อก่อนผมวิตกกังวลเกี่ยวกับตัวเองที่ต้องเป็นเกย์ แต่เดี๋ยวนี้ค่อยคลายความกังวลเหล่านั้นไปมากแล้ว จากการได้อ่านได้ศึกษาจากหนังสือ หรือบางทีก็อ่านจากนิตยสารต่างๆ...ผมพยายามปรับปรุงตัวให้ถูก ให้สมควรในเหตุการณ์ต่างๆที่เกย์ควรทำ เพื่อที่จะไม่ให้ใครมากล่าวดูหมิ่น ความเป็นเกย์นั้นไม่ใช่จะมั่วแต่เรื่องเช็กส์อย่างเดียว...” มิถุนายนปี 20 ปี 2528 ผู้อ่านชื่อชายสองหน้าเล่าเรื่องของตัวเองว่า “ผมไม่อยากเป็นเกย์ ผมกลัวชีวิตข้างหน้าครับ ผมอยากมีครอบครัวเพื่อให้สังคมยอมรับ แต่ผมก็ได้แต่คิดเพราะหัวใจของผมปราศนาแต่คนเพศเดียวกัน ผมจะทำอย่างไรดี เพื่อนๆมันก็แหย่ผมว่าเมื่อไรจะมีเมียซะที เดี่ยวน้องชายก็ฟ่อหมด ผมเคยคิดจิบหญิง แต่มันก็เป็นการกระทำที่ฝืนใจตัวเอง ผมเหงา ผมอยากตาย อยากให้หลุดพ้นจากสภาพจิตใจที่ผิดปกติ...” เช่นเดียวกับผู้อ่านอีกคนหนึ่งที่เขาว่า “ผมอายุจะครึ่งศตวรรษแล้ว อายุที่กล่าวว่าเป็นสูงแล้วเปลี่ยนในส่วนลึกของหัวใจ ไม่กล้าที่จะจับบันทึกและออกปากปรึกษาเล่าสู่กับเพื่อนสนิทให้ทราบว่าเรานี้เป็นสิ่งที่เขาเรียกว่าเกย์ เราไม่มีการแสดงออก เก็บกดไว้ในส่วนลึกของหัวใจ”

มิถุนายนปี 21 ปี 2528 ผู้อ่านเขียนจดหมายมาเล่าว่า “ผมเป็นเกย์ ผมดำเนินชีวิตผิดพลาดมาก ผมถึงกับหมดตัวเพราะชายที่ผมรักคนเดียว บัญชีฝากเงิน 40,000 บาทเศษต้องจบลงเพราะเขาคนเดียว ผมปรนเปรอเขาทุกอย่าง เสื้อผ้าอาหาร เครื่องประดับสร้อยทอง ทุกอย่างที่เขาคิดต้องการ ถึงกระนั้นผมก็ยังโกหกหลอกลวงเงินจากทางบ้านอีกจำนวนมากเพื่อให้เขา ผมรักเขามาก ยอมให้เขาทุกอย่างแม้ชีวิตของผมก็ยอมสละ ชีวิตของผมเวลานั้นขาดเขาไม่ได้ เวลานอนเรานอนกอดกันจนหลับ แม้ว่าผมจะเมื่อยผมก็ทน คืนไต่ที่เขาไม่มาพบผม ผมจะเสียใจถึงกับร้องไห้คิดถึงเขา”

มิถุนายนปีที่ 42 ปี 2530 ผู้อ่านคนหนึ่งเล่าในคอลัมน์หน้าต่างมิถุนาว่า “ถ้าผมเห็นผู้ชายหน้าตาดี รูปหล่อ หุ่นสมาร์ท จิตใจของผมกลับหัวขึ้นไหว มีจินตนาการซาบซ่าไปหมด ขอให้ผมบรรยายเลยว่าเป็นยังไง ผมคิดว่าตัวเองเป็นโรคแพ้ความหล่อของผู้ชายทั้งโลกก็ว่าได้ ผู้ชายหล่อมีมากเกินไปสิ บางครั้งผมรู้สึกเกลียดตัวเอง สงสารตัวเองที่มีความรู้สึกทรมานนี้ มันหลอกหลอนและซ้ำเติมผมอยู่ตลอดเวลา ผมอยากได้เขา แต่ผมไม่ได้มัน ได้แต่เพียงคิดและจินตนาการลมๆแล้งๆ จะเป็นเพราะว่าผมยังไม่กล้าพอที่จะสู้กับความจริง ทำให้โอกาสพลาดไป แต่ถ้าผมกล้าจะมีอะไรเกิดขึ้น...”

มิถุนายนปีที่ 91 ปี 2538 ในคอลัมน์ชีวิตยังไม่สิ้นหวัง ผู้อ่านเขียนมาเล่าว่า “ช่วงแรกๆเขาจะมาหาผมที่หอพักเกือบทุกวัน พอสักพักหนึ่งเขาก็ค่อยๆหายไป นานๆจะมาหาผมสักครั้งหนึ่ง ผมเกิดความสงสัยก็เลยถามเขาว่าหายไปไหนมา เขาบอกว่าไปบ้านกลับไปดูลูกเมีย พอได้ยินดังนั้น ผมรู้สึกโกรธและเสียใจมาก แต่เขาก็ปลอบใจและพยายามอธิบายให้ผมเข้าใจ แต่ผมก็เสียใจอยู่ดี เพราะนี่เป็นครั้งที่สองที่ผมโดนหลอก เขาบอกว่าเขาทำบาปไว้ที่ทำให้ผมเสียใจ เป็นความผิดของเขาเองที่ลงประกาศไว้ในหนังสือแล้วผมติดต่อไปหาเขา หลังจากนั้นเราก็นัดเจอกัน เขาพูดขึ้นว่าให้ผมเก็บกวาดห้องให้ด้วย เพราะครอบครัวเขาจะมาอยู่ด้วย ผมเลยตัดสินใจย้ายหอพัก...”

เรื่องเล่าของเกย์ในมิถุนา มาจากประสบการณ์ที่หลากหลายของเกย์ ซึ่งส่วนใหญ่ประสบปัญหาเรื่องความรัก ความเหงา และการปกปิดความเป็นเกย์ เรื่องเล่าเหล่านี้สะท้อนให้เห็นว่ากลุ่มเกย์ที่เป็นแพนนิติยสารมิถุนาเป็นกลุ่มที่ต้องการเพื่อน ต้องการที่ระบายความรู้สึก และแสวงหาที่พึ่งทางใจ เพราะปัญหาชีวิตของพวกเขาไม่สามารถไประบายที่อื่นได้นอกจากชุมชนเกย์ในนิติยสารมิถุนา การถ่ายทอดอารมณ์เศร้า ผิดหวัง อึดอัด เสียใจ ทุกข์ทรมานใจ ซึมเศร้า และอึดอัดใจ ยังสัมพันธ์กับเรื่องแต่งในนวนิยาย เรื่องสั้น และบทกวีที่มิถุนาได้นำมาเผยแพร่ เพราะชีวิตเกย์ในงานวรรณกรรมเหล่านั้นถ่ายทอดออกมาด้วยภาษาที่ละเอียดละไม สัมผัสถึงความรู้สึกภายในใจของคนที่เป็นเกย์ โดยเฉพาะอารมณ์ความรักและความห่วงหาอาทรของคู่เกย์ อารมณ์ดังกล่าวนี้เป็นสิ่งที่ตอบสนองเกย์ที่มีการศึกษาที่ใช้งานวรรณกรรมเป็นที่กลมกล่อมตัวตนและความรู้สึกทางเพศ และมีเกย์หลายคนที่ส่งเรื่องสั้นเข้าไปประกวดกับนิติยสารมิถุนา อาจกล่าวได้ว่าทักษะการเขียนและการใช้ภาษาเป็นเรื่องเฉพาะของกลุ่มเกย์ที่มีความรู้ที่สามารถถ่ายทอดเรื่องราวชีวิตออกมาด้วยตัวหนังสืออย่างสวยงาม ตัวอย่างเช่น เรื่องรักและสงสาร ของพรพรพฤษา บรรยายว่า

“อากาศในวันนี้ก็เหมือนกับทุกๆวันในฤดูฝน สายฝนอันเย็นฉ่ำพร้อมกับสายลมแรงบนทางเดินจากที่ทำงานกลับมาบ้านในวันนี้มีฉันเพียงลำพังเพียงคนเดียว ผู้คนที่รู้จักฉันเหล่านั้นมองลอดรั้วออกมาดูฉันอย่างสงสัย ในใจเขาคงอยากรู้อยากถามฉันว่าทำไมฉันถึงต้องเดินตากฝนกลับบ้านหรือไม่ก็คิดว่าฉันบ้า แต่ฉัน

ไม่ได้เป็นอย่างที่เขาคิดหรอก เพราะมีบางสิ่งบางอย่างเท่านั้นแหละที่ทำให้ฉันดูคล้ายคนบ้า เม็ดฝนตก กระหน่ำยามาบนร่างของฉัน เหมือนจะคอยซ้ำเติม ความรู้สึกที่เจ็บปวด มันเกิดขึ้นอีกแล้วหรือนี่ คราวนี้ใครล่ะ ฉันได้แต่ตอบคำถามตัวเองว่า เขาชื่อ ลิต ทันใดนั้นน้ำที่อยู่ในตาของฉันก็เอ่อล้นออกมาอย่างมากมาย จนมีอาจจะกลั้นไว้ได้อีก” (มิถุนา ฉบับที่ 81 ปี 2537 น.52)

ตัวอย่างนี้ย่อมสะท้อนให้เห็นว่า การใช้ภาษาเขียนเป็นทักษะของเกย์ที่มีการศึกษา ซึ่งพวกเขาได้อาศัย นิตยสารมิถุนาเป็นช่องทางในการแสดงความสามารถและถ่ายทอดประสบการณ์ชีวิต โลกทัศน์ อารมณ์ ความรู้สึก และจินตนาการผ่านตัวหนังสือ นิตยสารมิถุนาได้สร้างพื้นที่ของเรื่องเล่าเหล่านี้ทั้งที่เป็น จดหมาย ประสบการณ์ทางเพศ และเรื่องแต่งของชาวเกย์ ให้กลายเป็นบันทึกชีวิตของเกย์ไทยที่ถูก เผยแพร่ออกไปในมวชนชนเกย์ที่อ่านนิตยสารมิถุนา

มิถุนา, การบริโภค และวัฒนธรรมเกย์กระแสหลัก

หากถามว่าถ้าปราศจากนิตยสารมิถุนา สังคมและวัฒนธรรมของเกย์ไทยจะมีรูปร่างหน้าตาเป็นอย่างไร ชาวเกย์จะรู้จักตัวเองเหมือนอย่างทุกวันนี้หรือไม่ และบาร์เกย์จะขยายตัวเพิ่มขึ้นหรือไม่ ถ้าหากพิจารณาว่านิตยสารมิถุนาคือสื่อสิ่งพิมพ์ที่เข้าถึงมวชนชนเกย์ตามเมืองใหญ่ๆทั่วประเทศไทย แม้จะไม่มี ข้อมูลว่าจำนวนคนอ่านที่เป็นเกย์มีมากเท่าใด แต่ก็พอจะคาดเดาได้ว่าคงมีเกย์จำนวนมากที่คอยติดตาม อ่านนิตยสารมิถุนา เพราะมิถุนาสามารถยืนอยู่ในท้องตลาดได้นานถึง 13 ปี และอาจดูได้จากคอลัมน์ สโมสรมิถุนาที่มีผู้อ่านเกย์ส่งข้อความประกาศหาเพื่อน ซึ่งในแต่ละฉบับจะมีจำนวน 40-50 คน คอลัมน์นี้ สะท้อนให้เห็นว่ามิถุนาเป็นสื่อที่ได้รับความนิยมอย่างมากในหมู่เกย์ในช่วงปลายทศวรรษ 2520 ถึง ทศวรรษ 2530 หรืออาจเปรียบได้ว่าการอ่านนิตยสารมิถุนาเปรียบเสมือนเป็นสัญลักษณ์ของการใช้ชีวิต เกย์ในเมือง ซึ่งมีลักษณะเป็นการแสวงหาการตระหนักรู้ภายในจิตใจสำนึกของเกย์ว่า “เราคือใคร” และอาจ กล่าวได้ว่านิตยสารมิถุนาทำให้เกิดการเคลื่อนไหวของการสร้างจิตสำนึกแบบเกย์ที่มีชีวิตพึงพิงการบริโภค

สิ่งที่มีมิถุนาได้สร้างเอาไว้ มากกว่าการเป็นช่องทางให้เกิดได้ระบายนามธรรมความรู้สึก ถ่ายทอด ประสบการณ์ชีวิตและพบปะเพื่อนฝูง แต่มิถุนายังได้ทำให้เกิด “วัฒนธรรม” และ “ไลฟ์สไตล์” ของเกย์ที่มีความรู้และเป็นผู้บริโภคซึ่งใช้ชีวิตในเมือง ไมเคิล บรอนสกี(1998) อธิบายว่าไลฟ์สไตล์มีความสัมพันธ์กับการแสวงหาความพอใจ เพราะไลฟ์สไตล์ตอบสนองความต้องการทางวัตถุซึ่งเข้ามาเยียวยาอารมณ์ ความต้องการ แต่ไลฟ์สไตล์ยังทำให้เกิดรูปแบบของการ “ควบคุม” ทางสังคม โดยทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงทางวัฒนธรรม ในประเด็นนี้ยังไม่เคยมีการตั้งโจทย์ทางวิชาการว่าวัฒนธรรมเกย์ไทยก่อตัวเป็นรูปเป็นร่างได้อย่างไร และเปลี่ยนแปลงไปอย่างไร เพราะมักคิดแบบเหมารวมไปเองว่าวัฒนธรรมเกย์ไทย

มาพร้อมกับสถานประกอบการประเภทบาร์ ผับ คาราโอเกะ และชาวน้ำ ในบทความนี้ต้องการคิดใหม่ว่า วัฒนธรรมเกย์ไทยถูกสร้างขึ้นโดยวัฒนธรรมป๊อปที่จับมือกับวัฒนธรรมบริโภค ตัวละครที่สำคัญคือนิตยสารมิถุนา และสถานประกอบการต่างๆที่อยู่ในกรุงเทพฯ นิตยสารมิถุนาได้ทำให้อารมณ์ปรารถนาของเกย์กลายเป็นรูปธรรมผ่านภาพโป๊เปลือย เรื่องเล่า และนวนิยายอีโรติก พร้อมๆกับการชักชวนให้เกย์รู้จักกับบาร์และสถานเริงรมย์ที่สร้างขึ้นเพื่อเกย์โดยตรง จะเห็นได้ว่าหลังจากที่มีนิตยสารมิถุนาแล้ว บาร์เกย์ก็ค่อยๆเพิ่มจำนวนมากขึ้นในช่วงปี 2528 เป็นต้นมา และชะลอตัวลงในช่วงปลายทศวรรษ 2530 ในช่วงเวลานี้ถือเป็นผู้คบครองของบาร์เกย์และนิตยสารเกย์

มิถุนาได้ทำให้อัตลักษณ์เกย์มีรูปร่างที่ชัดเจน ซึ่งเปรียบเสมือนเป็นการยืนยันตัวตนทางเพศ ในประเด็นนี้ ริชาร์ด ไคเยอร์ (2002) อธิบายว่าเรื่องราวเกี่ยวกับเกย์ที่ถูกสร้างขึ้นในสื่อ (นิตยสาร ภาพยนตร์ โทรทัศน์) มิได้เป็นภาพสะท้อนวัฒนธรรมเกย์ทั้งหมด หากแต่เป็นเพียง “วัตถุดิบ” ที่สื่อนำไปปรุงแต่งและขายเป็นสินค้าให้ผู้ชมผู้อ่านซื้อไปเสพ สำหรับสื่อที่เกย์ลุกขึ้นมาทำเองพยายามนำ “ประสบการณ์ชีวิต” ของเกย์มาถ่ายทอดในฐานะที่ประสบการณ์ของคนที่ถูกสังคมรังเกียจ หรือเป็นประสบการณ์ที่แปลกแยกจากคนส่วนใหญ่ แต่ในเวลาเดียวกันการนำประสบการณ์ชีวิตของเกย์มาถ่ายทอดด้วยมุมมองของเกย์ก็ยังคงเป็นการตอกย้ำว่าชีวิตของตัวเองเป็นสิ่งที่สังคมไม่ยอมรับ กล่าวคือ สื่อของเกย์ยังตอกย้ำความคิดที่ว่าเกย์เป็นคนชายขอบและเป็นชีวิตที่อยู่นอกกฎเกณฑ์ทางสังคม (Dyer, 2002, p.23.)

มิถุนาได้บ่มเพาะความคิดเรื่องความรัก กามารมณ์ และสังคมเกย์ที่โดดเด่นอยู่บนความสนุกสนานบันเทิง ซึ่งพบได้สินค้าบริการต่างๆ เช่น ภาพนู้ด ภาพลับเฉพาะของนายแบบ วิดีโอโป๊ เรื่องเล่าเกี่ยวกับเซ็กส์ การเที่ยวบาร์ ไนท์คลับ ชาวน้ำ คาราโอเกะ ฯลฯ ซึ่งสิ่งเหล่านี้มีอิทธิพลต่อการดำเนินชีวิตของเกย์ในเขตเมืองที่มีการศึกษา เป็นกลุ่มเกย์ชนชั้นกลางที่ต้องการแสวงหาอัตลักษณ์และการเปิดเผยตัวตนทางเพศ เพราะก่อนที่จะมีนิตยสารมิถุนา สังคมจะตีตราบุคคลที่เป็นเกย์ในแง่ลบ ชาวเกย์จึงต้องปกปิดตัวเองและรู้สึกว่าตนเองผิดปกติ มีความทุกข์ อ่างว้างและโดดเดี่ยว ปรากฏจากช่องทางที่จะแสดงตัวตน แต่มิถุนาได้เข้ามาหรือทำลายภาพเชิงลบเหล่านั้นและช่วยสร้างความภาคภูมิใจให้กับชาวเกย์ผ่านเนื้อหาต่างๆที่นำเสนอในเล่มดังที่กล่าวมาแล้ว แต่สิ่งที้นอกเหนือไปจากความภาคภูมิใจของเกย์แล้ว มิถุนายังทำให้เกิดวัฒนธรรมเกย์กระแสหลักที่เติบโตขึ้นผ่านรูปแบบการใช้ชีวิตเกย์ในเมืองที่นิยมเสพภาพยนตร์ นายแบบหนุ่มหล่อ ชื่ออัลบั้มภาพลับของนาย หรือหนังโป๊มาปลดปล่อยอารมณ์ทางเพศ หรือออกไปใช้ชีวิตยามราตรีในสถานประกอบการต่างๆ สิ่งเหล่านี้ ไมเคิล บรอนสกี (1998) เคยตั้งข้อสังเกตว่าสถานบันเทิงมีความเกี่ยวข้องกับการแสดงออกของอารมณ์ทางเพศ ไม่ว่าจะเป็น ความใคร่และความรัก และความตื่นเต้นที่ได้ยิน ได้ฟัง ได้เห็น ได้สัมผัสกับเรือนร่างที่เย้ายวนทางเพศ (Bronski, 1998: 27)

การใช้ชีวิตของเกย์ในลักษณะนี้ จำเป็นต้องให้ความสำคัญกับเรื่องราวทางเพศ ความใคร่ และสิทธิ์ความเป็นชาย ซึ่งมีอยู่ในภาพโป๊เปลือย และผู้ชายขายบริการ สิ่งเหล่านี้เป็น “วัฒนธรรมกามารมณ์” ที่เติบโตภายในชุมชนเกย์ในเมือง เพราะเรื่องเพศของเกย์ถูกทำให้เป็นสินค้าซึ่งตอบสนองการแสดงตัวตนทางเพศของเกย์ และตอบสนองการสร้างชุมชนเกย์ที่เน้นความสนุกสนานบันเทิงและการบริโภค สิ่งเหล่านี้ขยายตัวจนกลายเป็นวัฒนธรรมกระแสหลักในช่วงทศวรรษ 2530 ซึ่งชุมชนเกย์เต็มไปด้วยสถานประกอบการและสื่อโป๊เปลือยจำนวนมาก นิตยสารมิถุนาได้ปัมเพาะสิ่งเหล่านี้ และปูทางให้สื่อรุ่นหลังๆ ได้นำไปเป็นตัวอย่าง ไม่ว่าจะเป็นการขายภาพลับของนายแบบ วิดีโอเบื้องหลังนายแบบ อัลบั้มภาพรวมนายแบบ การแนะนำหนังโป๊ แนะนำที่เที่ยวของเกย์ หรือการจัดทัวร์เกย์ เป็นต้น

มิถุนา กับบรรทัดฐานเกย์ชนชั้นกลาง

บทความเรื่องนี้ต้องการถกเถียงกับข้อสังเกตที่ว่า วัฒนธรรมบริโภคของเกย์คือการทำลายภาพลักษณ์เชิงบวกของเกย์ เพราะนักวิชาการบางกลุ่มมองว่าวัฒนธรรมบริโภคทำให้เซ็กส์และกามารมณ์อยู่เหนือสำนึก ความรับผิดชอบต่อสังคม ทำให้เกย์หมกมุ่นเรื่องเพศ หรือสร้างแบบแผนการดำเนินชีวิตในทางลบให้กับเกย์ เช่น การเปลี่ยนคู่นอน การสำส่อนทางเพศ การมีเซ็กส์แบบไม่ป้องกัน หรือ การใช้เซ็กส์เพื่อผลประโยชน์ ข้อสังเกตดังกล่าวนี้กลายเป็นความคิดหลักที่นักวิชาการและนักเคลื่อนไหวรณรงค์ป้องกันเอ็ดส์ใช้โจมตีวัฒนธรรมเกย์มาโดยตลอด

บทความนี้ต้องการเสนอแนวทางการวิเคราะห์ใหม่ที่ว่า วัฒนธรรมบริโภคในชุมชนเกย์มิได้มีภาพเลวร้ายเหมือนคำกล่าวหาข้างต้น จากการศึกษา นิตยสารมิถุนา พบว่าวัฒนธรรมบริโภคของเกย์ไทยช่วยทำให้เกย์เรียนรู้ที่จะสร้างอัตลักษณ์ทางเพศ การเปิดเผยตัว การสร้างความสัมพันธ์ทางสังคม การได้เจอความรัก การได้พบเพื่อนใหม่ และการแสดงอารมณ์ทางเพศ กระบวนการเรียนรู้เหล่านี้อาศัยสินค้าและบริการทางเพศซึ่งนิตยสารมิถุนาได้ผลิตขึ้นพร้อมๆกับการทำหน้าที่ให้คำปรึกษา หรือเป็นช่องทางระบายความทุกข์ทรมานใจของเกย์ อาจกล่าวได้ว่าวัฒนธรรมบริโภคที่ปรากฏอยู่ในนิตยสารมิถุนาได้เปิดโอกาสให้เกย์ไทยชนชั้นกลางก้าวออกมาจากซอกหลืบและสงัดเสียให้สังคมรับรู้ อย่างไรก็ตาม การส่งเสียงนี้มิได้เป็นเสียงของเกย์ทั้งหมด เพราะเสียงส่วนใหญ่มาจากเกย์ที่มีการศึกษาซึ่งมีเสียงดังที่สุดและได้ทำให้เสียงของเกย์กลุ่มอื่นๆแผ่วเบาลงไป นิตยสารมิถุนาเกย์ได้ทำให้เกย์ชนชั้นกลางกลายเป็นตัวแทนของเกย์ที่แตกต่างหลากหลาย ดังนั้น ปัญหาของวัฒนธรรมบริโภคเกย์จึงมิได้อยู่ที่การมอมเมาให้เกย์หมกมุ่นเรื่องเซ็กส์และกามารมณ์ หากแต่อยู่ที่การทำให้วัฒนธรรมเกย์ถูกรอบงำด้วยวิถีคิดและค่านิยมแบบชนชั้นกลางมากขึ้น

นิตยสารมิถุนาได้เปิดประตูให้เกย์ชนชั้นกลางเข้ามายึดครองพื้นที่ และเกย์ชนชั้นกลางก็ได้อาศัยสินค้าและบริการต่างๆเพื่อตอบสนองการสร้างชุมชน อัตลักษณ์ และกิจกรรมทางสังคม เช่น การประกวดนายแบบ การมีรสนิยมในการแต่งตัว การใช้เสื้อผ้าหรือเครื่องประดับที่มียี่ห้อ มีราคา การเที่ยวราตรีในบาร์ ผับ ชาวน้ำ การมีคนที่หน้าตาดี น่ารัก หรือรูปหล่อ เป็นต้น จนทำให้เกิดบรรทัดฐานการใช้ชีวิตที่ต้องจับจ่ายใช้สอย ซึ่งเป็นสิ่งที่เกย์ชนชั้นแรงงานไม่สามารถทำตามอย่างได้ (หรือถ้าต้องการจะทำก็ต้องพยายามขวนขวายหาเงินทองจำนวนมากมาตอบสนอง) บรรทัดฐานการใช้ชีวิตดังกล่าวนี้ไม่ได้สร้างทางเลือกให้กับเกย์กลุ่มอื่นๆที่ขาดแคลนทรัพยากร ขาดการศึกษา และต้นทุนทางเศรษฐกิจ ค่านิยมแบบชนชั้นกลางที่ชูช้อนความคิดกระแสหลักที่เชิดชูสถาบันครอบครัว ความรักเดียวใจเดียว ความซื่อสัตย์ ระหว่างคู่รัก และการแบ่งแยกคู่ตรงข้ามแบบขาวและดำ ปีเตอร์ ชมิตเก้น(2007) อธิบายว่ารูปแบบการทำให้เกย์กลมกลืนหรือเข้าไปอยู่ร่วมกับสังคมรักต่างเพศได้ คือการทำให้ความเป็นเกย์ของตนดูแผ่วบางลง หรือทำให้อัตลักษณ์เกย์ดูปกติธรรมดาในสายตาของสังคม ความคิดที่แฝงอยู่ในกระบวนการสร้างความกลมกลืนนี้คือ การสร้างสำนึกปัจเจกนิยมแบบรักต่างเพศ แมรี หลุยส์ อัดมส์(1997) เคยชี้ให้เห็นว่าปัจเจกบุคคลถูกชักจูงให้ทำสิ่งต่างๆผ่านปฏิบัติการเชิงระเบียบกฎเกณฑ์แบบไม่รู้ตัว ถูกชักชวนให้พบเจอกับมาตรฐานที่สังคมกำหนดขึ้นแบบอ้อมๆ และถูกทำให้เกิดความอยากที่จะได้รางวัลทางสังคม สิ่งเหล่านี้เป็นกระบวนการสร้างความเป็นปกติและสร้างบรรทัดฐาน ซึ่งคือรูปแบบของการควบคุมสั่งการที่บุคคลไม่รู้ตัว กระบวนการนี้ไม่ได้ทำให้เราพบในสิ่งที่เราอยากได้ แต่ทำให้เรามีทางเลือกในชีวิตน้อยลงไป

ลิซ่า ดักแกน (2003) ได้บัญญัติศัพท์คำว่า “Homonormativity” หรือ บรรทัดฐานของรักเพศเดียวกันขึ้นมาเพื่ออธิบายลักษณะอำนาจที่ช่วยสนับสนุนหรือจรรโลงระเบียบและโครงสร้างความคิดของรักต่างเพศ ซึ่งอำนาจในที่นี้ก็คืออำนาจของเกย์ หรือเลสเบี้ยนบางกลุ่มที่ยึดเอาบรรทัดฐานแบบรักต่างเพศมาใช้กับตัวเอง จนทำให้เกิดบรรทัดฐานของคนรักเพศเดียวกันที่เดินคู่ขนานไปกับรักต่างเพศ กล่าวอีกนัยหนึ่งคือบรรทัดฐานของรักเพศเดียวกันเป็นพื้นที่สำหรับความคิดแบบเสรีนิยมที่ชาวเกย์และเลสเบี้ยนพยายามสร้างความหมายให้กับ “เสรีภาพ” “อิสรภาพ”ภายใต้วิถีชีวิตแบบเกย์ เลสเบี้ยน หรือคนข้ามเพศที่ต้องการสร้างสังคมของตัวเองที่ขับเคี่ยวไปบนสินค้า บริการในวัฒนธรรมบริโภคและระบบเศรษฐกิจแบบทุนนิยม (Hin, 2008, 11) รวมทั้งเคลื่อนไปพร้อมๆกับระบบสัญลักษณ์ของการเหยียดสีผิว และอำนาจนิยมที่ต้องการควบคุม ตรวจสอบ จัดระเบียบ วางกฎเกณฑ์ และสั่งการแบบเบ็ดเสร็จซึ่งเคยคุกคามและโจมตีชีวิตของคนรักเพศเดียวกันมาก่อนหน้านี้ (Agathangelou, Bassichis and Spira, 2008, p.124.)

อาจกล่าวได้ว่านิตยสารมิถุนาไม่ได้ต่อต้านความคิดแบบรักต่างเพศ หากแต่กำลังนำความคิดแบบรักต่างเพศมาใช้กับชาวเกย์ในสังคมไทย โดยมีเกย์ชนชั้นกลางเป็นผู้รับความคิดแบบรักต่างเพศไว้อย่าง

แบบเนียน ผลที่ตามมาก็คือ วัฒนธรรมเกย์จะเต็มไปด้วยวิถีคิดการมีคู่ครองแบบผัวเดียวเมียเดียว ความรักที่ซื่อสัตย์ และเช็กส์ที่ปลอดภัย ดังเช่นนักเขียนคอลัมน์และผู้อ่านจำนวนหนึ่งสนับสนุนให้เกย์ประพฤติตัวเป็นคนดีของสังคม และรักษานขนบธรรมเนียมประเพณีของชาติ รวมทั้ง การจินตนาการถึงความรักและความผิดหวังในแบบเดียวกับคู่รักชายหญิง การโหยหารักแท้และคนรักที่ซื่อสัตย์ เช่นเดียวกับคู่รักชายหญิง การให้คุณค่ากับเรือนร่างและหน้าตาที่หล่อเหลาของนายแบบ อวัยวะเพศที่มีขนาดใหญ่ของนายแบบ เช่นเดียวกับการที่ผู้ชายชื่นชมรูปร่างหน้าตาของผู้หญิง หรือขนาดอวัยวะเพศของผู้หญิง การแบ่งแยกระหว่างเกย์คิง-เกย์ควีน เกย์รุก-เกย์รับ เกย์แมน-เกย์สาว เช่นเดียวกับการแบ่งแยก Gender ระหว่างผู้ชายกับผู้หญิง และที่สำคัญคือ ความคิดเกี่ยวกับกุลเกย์และสิทธิเกย์ของนที ธีระโรจนพงษ์ที่ต่อยอดความคิดสิทธิมนุษยชนแบบรักต่างเพศ และจารีตประเพณีแบบไทยๆ

ความคิดที่ยังคงยึดมั่นในกฎระเบียบและกติกาสังคม ความคิดที่พยายามจัดประเภทและแบ่งแยกคู่ตรงข้ามได้ทำให้บรรทัดฐานแบบรักต่างเพศมีพลังและดำเนินต่อไป ภายใต้วัฒนธรรมเกย์ชนชั้นกลางที่ดูภายนอกแล้วดูเหมือนเป็นวัฒนธรรมที่ทำลายระบบศีลธรรมและกติกาสังคม แต่เบื้องลึกของวัฒนธรรมเกย์เหล่านี้ยังเต็มไปด้วยวิถีคิดของการจัดระเบียบแบบแผนตามจารีตประเพณีที่สังคมสั่งสอนเอาไว้ ดังที่เห็นได้จากเรื่องเล่าและเรื่องแต่งเกี่ยวกับชีวิตเกย์ไทยในนิตยสารมิถุนาที่มีการแบ่งแยกระหว่างเกย์ที่ยากจนกับร่ำรวย เกย์หน้าตาดีกับหน้าตาไม่ดี เกย์ที่ทันสมัยกับเกย์ล้าหลัง เกย์หนุ่มกับเกย์สูงวัย เกย์หุ่นดีกับเกย์อ้วน เกย์ที่เป็นรุกกับเกย์ที่เป็นรับ หรือเกย์ที่เป็นแมนกับเกย์ที่เป็นสาว โดยจัดประเภทให้เกย์ที่หน้าตาดี เป็นรุกและดูเป็นแมน (เช่นชายหนุ่มที่ให้บริการทางเพศ หรือนายแบบในนิตยสาร) อยู่เหนือกว่าเกย์ที่เป็นรับ หน้าตาไม่ดีและมีความเป็นสาว รวมทั้งการไม่พูดถึงเกย์ในท้องถิ่นชนบท เกย์พิการ หรือเกย์ที่ด้อยโอกาสทางสังคม

ที่กล่าวมาข้างต้นนี้ มิได้ต้องการทำให้เข้าใจผิดว่านิตยสารมิถุนาทำให้สังคมเกย์แตกแยกหรือยกย่องเฉพาะเกย์ชนชั้นกลางเท่านั้น หากแต่ต้องการชี้ให้เห็นว่านิตยสารมิถุนามีวิถีคิดแบบรักต่างเพศเจือปนอยู่อย่างไร และถูกแสดงออกด้วยท่าทีอย่างไร ความคิดของนที ธีระโรจนพงษ์ (รวมทั้งคอลัมน์คนอื่น) คือตัวอย่างที่ชัดเจนที่สุดที่บ่งชี้ว่าเกย์ชนชั้นกลางที่มีการศึกษามีอิทธิพลทางความคิดอย่างไรบ้าง แต่เรื่องที่น่าสงสัยก็คืออิทธิพลความคิดเหล่านี้ส่งผลกระทบต่อชีวิตเกย์ที่มีพื้นฐานแตกต่างกันอย่างไร บทความเรื่องนี้ไม่ต้องการที่จะอธิบายว่าความคิดแบบรักต่างเพศเป็นสิ่งที่ผิด หรือไม่ควรจะนำมาใช้กับเกย์ แต่พยายามที่จะทำความเข้าใจความคิดแบบรักต่างเพศถูกแปลความหมาย หรือถูกปรุงแต่งโดยเกย์ชนชั้นกลางอย่างไร ลี วิง ฮิน(2008) ได้ชี้ให้เห็นว่าการทำความเข้าใจบรรทัดฐานของรักต่างเพศในสายตา

ของทฤษฎีไควียร์เท่าที่ผ่านมาจะมองเห็น “รักต่างเพศ” เป็นศัตรูที่เลวร้าย มากกว่าที่จะมองว่า “รักต่างเพศ” เป็นรูปแบบหนึ่งของเพศวิถีที่เกิดขึ้นได้ในประสบการณ์ชีวิตของมนุษย์ และมนุษย์ก็สามารถเรียนรู้เพศวิถีได้หลายรูปแบบ ดังนั้นการโจมตีบรรทัดฐานรักต่างเพศจึงไม่ควรยุติอยู่แค่คำตอบที่ว่ารักต่างเพศเป็นสิ่งที่ไม่ดี แต่ควรมองเงื่อนไขที่ซับซ้อนในประสบการณ์ชีวิตของบุคคลที่นำเอาบรรทัดฐานรักต่างเพศมาปรุงแต่งในแนวทางที่ตนเองพึงพอใจ

บทส่งท้าย

นิตยสารมิถุนา ได้ทำหน้าที่ของตัวเองเป็นอย่างดีในฐานะเป็นช่องทางให้เกย์ในสังคมไทยมีโอกาสติดต่อสื่อสารและสร้างสังคมของตัวเอง พร้อมๆกับการสร้างอัตลักษณ์เกย์ผ่านการบริโภคสินค้าและบริการต่างๆ แต่สิ่งเหล่านี้เป็นเพียงภาพภายนอกที่ปกคลุมความคิดบางอย่างไว้ภายใน ถึงแม้ว่าสังคมจะจัดประเภทให้นิตยสารมิถุนาเป็นสื่อลามกอนาจาร และบ่อนทำลายศีลธรรมอันดีงามของสังคม แต่นิตยสารมิถุนาก็ได้สร้างสังคมและวัฒนธรรมของเกย์ชนชั้นกลางที่เข้ามามีบทบาทในการสร้างความหมายและแบบแผนการดำเนินชีวิตที่ซับซ้อนด้วยวัฒนธรรมบริโภค จนกระทั่งเกิดวัฒนธรรมเกย์กระแสหลักที่บดบังเสียงพูดของเกย์กลุ่มอื่นๆที่ไม่มีโอกาสเหมือนเกย์ที่มีการศึกษาและมีฐานะทางเศรษฐกิจ แต่ทั้งนี้ เป็นความพยายามของเกย์ชนชั้นกลางที่ได้ปรุงแต่งไลฟ์สไตล์และแบบแผนการใช้ชีวิตขึ้นมา บางส่วนอาจนำบรรทัดฐานของรักต่างเพศมาปรับใช้ บางอย่างก็นำอัตลักษณ์เกย์มาซับซ้อน เกย์ชนชั้นกลางคือผู้เล่นคนสำคัญที่ทำให้เกิดการจัดระเบียบ จัดช่วงชั้น จัดประเภทของอารมณ์ความรู้สึกและความสัมพันธ์ที่เกย์มีต่อกัน อาจกล่าวได้ว่า บรรทัดฐานของเกย์ไทยชนชั้นกลางหยิบยืมเอาความหมายเกี่ยวกับความรัก ความสัมพันธ์ และการสร้างสังคมมาจากขนบธรรมเนียมทางเพศที่สังคมไทยสั่งสอนเอาไว้ ขณะเดียวกันก็ได้เอาความหมายของการเป็นเกย์ที่เต็มไปด้วยอารมณ์เหงา เปล่าเปลี่ยว อ้างว้าง และถูกสังคมปิดกั้น มาผสมผสานจนเกิดรูปแบบชีวิตที่เต็มไปด้วยการบริโภคกามารมณ์และการโหยหาความรักตามที่นิตยสารมิถุนาถือกำเนิดขึ้นมา

บรรณานุกรม

- อนันต์ นาวิไล. *กระบวนการการกลายมาเป็นผู้ชายชายตัว ศึกษาเฉพาะกรณีผู้ชายชายตัวให้เกย์*
ในเขตกรุงเทพมหานคร. วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขามานุษยวิทยา
มหาวิทยาลัยศิลปากร. 2537.
- เอกศาสตร์ สรรพช่าง. *คาราโอเกะคลับ พื้นที่และตัวตนของเกย์อ้วน. วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตร*
มหาบัณฑิต สาขาวิชามานุษยวิทยา มหาวิทยาลัยศิลปากร, 2546.

- Adams, Mary Louise. *The Trouble with Normal*. Toronto, University of Toronto Press. 1997.
- Agathangelou, Anna M., Bassichis, M. Daniel, and Spira Tamara L. *Intimate Investment: Homonormativity, Global Lockdown, and the Seduction of Empire*. In *Radical History Review*, Issue 100 (Winter 2008). pp.120-143.
- Bronski, Michael. *The Pleasure Principle*. New York, St. Martin's Press. 1998.
- Duggan, Lisa. *The Twilight of Equality?: Neoliberalism, Cultural Politics, and the Attack On Democracy*. Boston, Beacon Press, 2004.
- Dyer, Richard. *The Culture of Queers*. London, Routledge. 2002.
- Hin, Lee Wing. *Centering the Center: Finding the 'Hetero' in Heteronormativity* in *Graduate Journal of Social Science*, 2008, Vol.5, Issue 1, pp.5-32.
- Jackson, Peter A. *Dear Uncle Go: Male Homosexuality in Thailand*. Bangkok, Bua Luang Books. 1995.
- Schmiedgen, Peter. *Homo-normativity, Hetero-normativity and Socio-spatial Difference*. Paper Presented at Conference of Queer Space: Centres and Peripheries, Faculty of Design, Architecture & Building, University of Technology, Sydney. February 20-21, 2007.